

A Fővárosi Törvényszék a Soós Andrea Klára Ügyvédi Iroda (1143 Budapest, Ilka u. 17/B.; eljáró ügyvéd: [redacted] valamint a Bánáti Ügyvédi Iroda (1137 Budapest, Katona József u. 14.; eljáró ügyvéd: [redacted]) által képviselt **Magyarországi Szcientológia Egyház** (1138 Budapest, Váci út 169.) I. rendű és a Soós Andrea Klára Ügyvédi Iroda (1143 Budapest, Ilka u. 17/B.; eljáró ügyvéd: [redacted]), valamint a Bánáti Ügyvédi Iroda (1137 Budapest, Katona József u. 14.; eljáró ügyvéd: [redacted]) által képviselt **Szcientológia Egyház Központi Szervezet** (1138 Budapest, Váci út 169.) II. rendű felpereseknek, a Szabó Dudás Hargita Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Corvin tér 10.; eljáró ügyvédek: dr. Dudás Gábor János és dr. Hargita Árpád) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/c.) alperes ellen adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat (hiv. szám: NAIH/2017/148/98/H) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék az I. rendű és a II. rendű felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi az I. rendű és a II. rendű felperest, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül külön-külön 250.000 (Kétszázötvenezer) – 250.000 (Kétszázötvenezer) forint perköltséget.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 60. § (4) alapján hivatalból adatvédelmi hatósági eljárást indított a felperesek adatkezelésének vizsgálata tárgyában. Az eljárás megindítását megelőzően az alpereshez két panasz érkezett, melyben a bejelentők azt kifogásolták, hogy a személyes adataik kiadására, illetve az ezen adatokról való tájékoztatásra irányuló kérelmeiket a Szcientológiai Egyház különböző szervezetei nem teljesítették. Az alperes a lefolytatott eljárás eredményeként meghozott NAIH/2017/148/98/H számú határozatával megállapította, hogy az I. rendű és a II. rendű felperes jogellenes adatkezelési tevékenységet folytatnak, mert az előzetes tájékoztatási kötelezettségüket, a célhoz kötött adatkezelés elvét, a tisztességes adatkezelés elvét megsértették, az adatbiztonság követelményeit megszegtek és jogalap nélküli adatkezelést végeznek. Az alperes a felperesek további jogellenes adatkezelését megtiltotta, és felszólította őket arra, hogy: az adatkezelési tájékoztatási gyakorlatukat az Infotv. rendelkezéseinek megfelelően módosítsák; tájékoztassák a munkatársaikat, a szolgáltatásaikat igénybe vevőket, a híveiket arról, hogy hogyan módosult az adatkezelés, és kérjék az összes érintett adatkezelési hozzájárulását, illetve hozzájárulásának megerősítését úgy, hogy a módosított adatkezelési tájékoztatás szövegét előzetesen mutassák be az alperesnek; meg nem

erősített célonkénti adatkezelési hozzájárulás hiányában gondoskodjanak az érintett adatainak dokumentált törléséről; a munkatársnak, munkatársi megbízásra jelentkezőnek és hívőnek sem minősülő harmadik személyekről megfelelő cél és jogalap hiányában gyűjtött személyes adatokat az adatok felismerhetetlenségének biztosításával töröljék vagy semmisítsék meg; a jövőre nézve szüntessék meg a harmadik személyekre vonatkozó adatgyűjtési gyakorlatot; gondoskodjanak a külföldre történő adattovábbítás megszüntetéséről, illetve tegyenek eleget az adatbiztonsági elvárásoknak a személyes adatok külföldre történő továbbításakor.

Az alperes megállapította továbbá, hogy a II. rendű felperes jogellenes adatkezelési tevékenységet folytat, mert a személy és vagyonvédelmi célú kamerázás során megsértette az előzetes tájékoztatási kötelezettségét, a célhoz kötött adatkezelés elvét és jogalap nélküli adatkezelést végez. Az alperes e jogellenes adatkezelést megtiltotta, és a II. rendű felperest felszólította arra, hogy az előzetes tájékoztatási kötelezettség megsértése miatt az adatkezelési tájékoztatási gyakorlatát az Infotv. rendelkezéseinek megfelelően módosítsa úgy, hogy a jövőben adjon megfelelő tájékoztatást az adatalanyok részére; tájékoztassa az érintetteket arról, hogy hogyan módosult az adatkezelés, úgy, hogy a módosított adatkezelési tájékoztatás szövegét előzetesen mutassa be az alperesnek; a jövőre nézve szüntesse meg mind a közterület, mind a cél nélkül megfigyelt területeken történtek megfigyelését és rögzítését.

Az előző jogsértések miatt az alperes 20-20 millió forint adatvédelmi bírságot szabott ki a felperesekkel szemben, valamint 753.677 forint eljárási költség egyetemleges megfizetésére kötelezte őket.

Az alperes megállapította, hogy a magyar jogalkotó az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK Irányelvét (a továbbiakban: Irányelv) megfelelő módon átültette, továbbá a tagállamokat semmi nem akadályozza abban, hogy az Irányelv szabályait a közösségi joggal összhangban kiterjesszék az Irányelv hatálya alá nem tartozó területekre is. A szóban forgó eljárásra az Infotv. 2. § (1) és (2) bekezdése irányadó, mely szerint e törvény hatálya kiterjed a Magyarország területén folytatott, természetes személy adataira vonatkozó minden adatkezelésre és adatfeldolgozásra, beleértve a manuális módon végzett adatkezelést (adatfeldolgozást) is, függetlenül attól, hogy az strukturált vagy strukturálatlan adatállományra vonatkozik. Megállapította ugyanakkor, hogy az általa az eljárás során vizsgált PC dossziék, Etikái dossziék, Munkatársi dossziék, Tanulói dossziék strukturálva vannak. Egyrészt aktatípusonként rendszerezettek; típusonként ABC sorrendben, külön helyiségben tárolják azokat; az egyes aktákban elhelyezett típusdokumentumok időrendben rendezettek; az aktákban található összefoglaló dokumentumok segítik az aktában történő keresést; az érintettek hozzájárulásai külön aktákban, ABC rendben, lefűzve vannak nyilvántartva.

Az alperes rögzítette, hogy a felpereseket, mint adatkezelőket vonta vizsgálat alá, hatóságként pedig az Infotv. 71. § (1) bekezdése alapján jogosult volt az elektronikusan vagy írásban rögzített személyes adatokat, törvény által védett titoknak minősülő adatokat megismerni. Vizsgálta a felperesek adatkezelői minőségét, és megállapította, hogy mind az I. rendű, mind a II. rendű felperes többes adatkezelőnek minősül a nyújtott szolgáltatásokhoz, a hívők szellemi fejlődésének nyomon követéséhez kapcsolódó adatkezelések; a munkatársak, munkavállalók jelentkezésével, alkalmasságának megállapításával összefüggő adatkezelés tekintetében; továbbá a marketing tevékenység vonatkozásában is. A személy és vagyonvédelmi cél keretében kezelt adatok tekintetében a II. rendű felperes minősül adatkezelőnek.

Vizsgálta az International Association of Scientologist (hivatalos tagsági szervezet; a továbbiakban: IAS) tagsággal kapcsolatos adatkezelést, és három jelentkezési-lap típust azonosított (határozat 290-293 bekezdések). Rögzítette, hogy a felperesek olyan gyakorlatot alakítottak ki, melynek során a hozzájárulás, mint jogalap Infotv. 3. § 7. pontjában meghatározott fogalmi elemeinek megsértésével a szolgáltatásaik (így a Méregtelenítő-program) igénybevételének feltételeként egy másik adatkezelést

tettek kötelezővé. Ennek következtében az Infotv. 20. §-ában meghatározott követelményeknek meg nem felelő előzetes tájékoztatás alapján személyes adatok kerülnek az érintett által megküldésre, valamint a felperesek által továbbításra az Amerikai Egyesült Államokba, majd ezt követően e személyes adatok továbbításra kerülhetnek egyéb országokba akként, hogy az érintett számára személyes adatainak további sorsa egyáltalán nem követhető nyomon. Az alperes határozati álláspontja szerint nem állapítható meg érvényes jogalap sem az adatkezelés, sem az adattovábbítás tekintetében. A jelentkezési lapok két típusánál is rögzítésre és továbbításra kerül a hitelkártyával történő fizetés esetén az érintettek hitelkártyájának száma, lejárat dátuma, CID/CVV kódja, valamint aláírása. Mindezek tekintetében az alperes az Infotv. 3. § 7. pontjának, az 5. § (1) bekezdés a) pontjának, a 20. § (2) bekezdésének és az Infotv. 7. §-ának sérelmét állapította meg.

Az ún. Életút kérdőívek vizsgálata kapcsán az alperes megállapította, hogy a felperesek nyilatkozata szerint e kérdőívek kitöltésének célja a magasabb posztra való alkalmasság, a magas etikai standardoknak való megfelelés szűrése és a belső szabályok által meghatározott célok (így pl. a rosszhiszeműség és ártó szándék kiszűrése, egészségügyi alkalmasság).

E vonatkozásban az alperes azt állapította meg, hogy az érintettek különleges és harmadik személyek személyes adatai kezelésének szükségessége nem nyert igazolást, mellyel sérült az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdés szerinti célhoz kötött adatkezelés és szükségesség elve. Az Életút kérdőívben megfogalmazott tájékoztatás az Infotv. szerinti adatkezelési körülmények közül nem tér ki az adatkezelés tényleges céljára, vagyis, hogy a posztra való alkalmasság kiszűrésére használják; nem derül ki továbbá az sem, hogy pontosan ki minősül adatkezelőnek; a tájékoztató nem tartalmaz semmilyen rendelkezést az adatkezelés időtartamáról sem; nem tér ki a tájékoztatás továbbá arra sem, hogy pontosan mely egyházi személyek, tisztségviselők, munkatársak jogosultak megismerni az adatokat; adattovábbítás esetén külön hozzájárulásra van szükség, melyet részletes tájékoztatásnak kell megelőznie; a tájékoztatás nem terjed ki arra sem, hogy milyen jogok és jogorvoslati lehetőségek illetik meg az érintettet, továbbá mivel a tájékoztatás angol nyelvű, nem felel meg a közérthetőség követelményének, azaz sérült az előzetes tájékoztatás és ezzel a hozzájárulás követelménye is, és a kifejezett hozzájárulás hiányában az adatkezelés jogalapja sem biztosított. A harmadik személyek adatainak kezelése tisztességtelennek is minősül, figyelemmel arra, hogy sérül az információs önrendelkezési joguk, a magánszférához való joguk, az emberi méltósághoz való joguk.

Az alperes vizsgálta a Munkatársi dossziék egyéb nyilatkozatait, így a „Vallási személyek kvalifikációs ellenőrző listája”, „Jelentkezési lap vallási személyek részére”, „A-J bajforrások e-méteres ellenőrzése”, „HCO WW 7A biztonsági formanyomtatvány”, „Fogadalom vallásos elkötelezettségről és jelentkezés vallási szolgálatra”, „Egészségügyi kérdőív” dokumentumokat, melyek kapcsán a fentiekkel azonosan az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdésének, a 3. § 7. pontjának és a 20. § (2) bekezdésének sérelmét és jogalap nélküli adatkezelést állapított meg.

A PC dossziékban megvalósuló adatkezelés vizsgálata kapcsán az alperes rögzítette, hogy ez a hívők („preclear”) dossziéja, amely tartalmazza az egymás után következő üléseket, az auditor jelentéseket, az esetfelügyelői utasításokat, egyéb jelentéseket és formanyomtatványokat, amelyek megmutatják, hogy mi történt a preclearrel az auditálása és egyéb kezelése során. A preclear neve és fokozata a dosszié előlapjára és a gerincére van írva. A PC dosszié tartalmazza a korábbi dossziék anyagát összegző összefoglalókat, a dossziékat beszámozzák, a régi dosszién pedig feltüntetik a benne található dokumentumok keletkezési idejét, valamint a dosszié-összefoglalóban azt a dátumot, amikor az új dosszié megnyitásra került. A dossziében elhelyezett iratoknak meghatározott sorrendben kell követniük egymást. Az auditálás egy pontos, részletekbe menően rögzített tevékenység, melynek során különböző eljárásokat használ az auditor, amelyek az auditor kódexben előírt kérdések és utasítások sorozatát jelentik. Az auditálást az ún. E-méter segíti, amelyet vallási kegytárgynak tekintenek, és amely behatárolja a lelki bajok vagy a szenvedés területeit. Az auditor ülésről készült jegyzetei a PC dossziéba kerülnek. Az auditálás során kezelt személyes adatok kezeléséről különböző formanyomtatványokat íratnak alá a hívőkkel és a hívőkről vezetett PC

dosszié összeállítása is ezeken a nyilatkozatokon alapszik. Az alperes a dossziében található iratokban, így: az auditáláshoz kötődő nyilatkozatokban („Alapfokú Szcintológia-szolgáltatások Jelentkezési lap, megállapodás és általános mentesítő nyilatkozat”, „Bizalmas vallási dossziékkal kapcsolatos megállapodás”, „Vallási szolgáltatások jelentkezési lap, megállapodás és általános mentesítő nyilatkozat”) és az auditálás során keletkező egyéb, személyes adatokat tartalmazó dokumentumokban (pl. auditorjelentés formanyomtatvány, O/W tech „ártó tettviisszatartás”, tudomásjelentések), a Méregtelenítő program során keletkezett dokumentumokban („Jelentkezési lap és általános mentesítő nyilatkozat”, „Orvosi vizsgálat a Méregtelenítő program végzéséhez és a részvétel orvosi jóváhagyása”, „Méregtelenítő program elkezdése” nyomtatvány) található személyes – köztük egészségügyi – adatokat vizsgálva megállapította, hogy a Méregtelenítő program kapcsán a hozzájárulást megalapozó tájékoztatás hiányos és félrevezető, a felvett különleges adatok kezelése sérti az Infotv. 4. § (1) és (2) bekezdését, valamint a 20. § (2) bekezdését, ezen különleges adatok kezelése jogalap nélküli.

Az auditálás során történő adatkezelés kapcsán megállapította, hogy az aláíratott dokumentumok nem nyújtanak megfelelő tájékoztatást az adatkezelő személyéről; az adatkezelés céljáról; arról, hogy pontosan mely egyházi személyek, tisztségviselők, munkatársak jogosultak megismerni a PC dossziékban szereplő személyes adatokat; illetve nem nyújtanak tájékoztatást sem az adattovábbításról, sem az érintettek jogérvényesítési, jogorvoslati lehetőségeiről, mellyel sérült az Infotv. 20. § (2) bekezdése és az elégtelen előzetes tájékoztatás miatt az Infotv. 3. § 7. pontja szerinti hozzájárulásra vonatkozó követelmények is, továbbá jogalap nélkül kezelik a különleges adatokat. Megállapította továbbá, hogy harmadik személyek adatainak a PC dossziékban történő kezelésével sérül az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdés szerinti célhoz kötött adatkezelés és szükségesség elve; az érintettek nem kapnak egyértelmű tájékoztatást arról, hogy mely adatkezelési célhoz, pontosan milyen személyes adatukat is használják fel; továbbá jogalap nélkül is kezelik a harmadik személyek személyes és különleges adatait, hiszen az adatkezelők által megjelölt jogalap, a hozzájárulás egyik fogalmi eleme sem teljesül, nem kapnak megfelelő előzetes tájékoztatást, nem önkéntesen, saját maguk járulnak hozzá személyes adataik kezeléséhez, és ebből következően a további fogalmi elem, a kifejezettség, határozottság sem tud érvényesülni. Mivel egyéb jogalap megléte sem állapítható meg, így sérült az Infotv. 3. § 7. pontja és az 5. § (1)-(2) bekezdése. A PC dossziék megismerhetősége kapcsán megállapította, hogy sérül az érintettek Infotv. 14. § a) pontja szerinti joga.

Az auditálás során keletkező egyéb, a hívők személyes adatait tartalmazó dokumentumokra, az Etikai dossziékban található tudomás- és egyéb jelentésekre, kikérdezések és egyéb listák tekintetében az alperes megállapítást nem tett.

Az alperes vizsgálta a marketing célú adatkezeléseket, és megállapította, hogy az online formában kitölthető OCA (Oxford Capacity Analysis) kérdőíveken, a nyilvános eseményeken használt kérdőíveken, az online könyvtérképesítés, a papír alapú Oxfordi képességelemzés és egyes rendezvényeken (pl. „LRH születésnapi rendezvénykérdőív 2012”) alkalmazott űrlapokon gyűjtött marketing célú hozzájárulások nem tekinthetők megadottnak, ugyanis elmulasztottak külön hozzájárulást beszerezni az adatkezelők a marketing célú adatkezeléshez, továbbá az adatkezelés körülményeiről adott tájékoztatás nem felelt meg az Infotv. 20. § (2) bekezdésében előírtaknak, és a hivatalos honlapon sem található megfelelő részletes tájékoztatás az adatkezelés körülményeiről. Az elektronikus nyilvántartásból nem állapítható meg az érintettek hozzájárulásának forrása, ezért nem teljesültek a gazdasági reklámtevékenység alapvető feltételeiről és egyes korlátairól szóló 2008. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Grt.) 6. § (5) bekezdésében és az Infotv. 15. § (1) bekezdésében foglalt követelmények sem.

Az alperes végezetül megállapította, hogy a II. rendű felperes Váci úti székhelyén vagyonvédelmi célú kamerarendszer üzemel. Az ehhez kapcsolódó adatkezelés tekintetében – utalva az informatikai igazságügyi szakértő véleményében foglaltakra – megállapította, hogy a Szabályzatban nem kerül

egyértelműen megjelölésre az adatkezelő személye, valamint annak elérhetősége. Az elektronikus megfigyelőrendszer alkalmazását lehetővé tevő célok közül a Szabályzat ugyan a személy és vagyoni védelmi célt is megjelölte, azonban a hiányzik annak részletes bemutatása, hogy az alkalmazást mi igazolja, illetve hogy a jogsértések észlelése, az elkövető tettenérése, illetve e jogsértő cselekmények megelőzése, azok bizonyítása más módszerrel nem érhető el; továbbá e technikai eszközök alkalmazása elengedhetetlenül szükséges mértékű, és az információs önrendelkezési jog aránytalan korlátozásával nem jár. Megállapította továbbá, hogy a rögzített kép-, hang-, valamint kép- és hangfelvétel kezelésének ideje – azok fel nem használása esetében – a személy- és vagyoni védelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól szóló 2005. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Szvtv.) értelmében 3 munkanap. A Szabályzat semmilyen információt nem tartalmaz erről a kérdésről, a II. rendű felperes első nyilatkozata (2017. január 20.) szerint a felvételek 30 napon belül automatikusan törlődnek, míg a 2017. július 11-i nyilatkozat szerint azokat csak 3 napig őrzik meg. Az alperes utalt arra, hogy a 2016. december 22. napján tartott helyszíni szemlén az informatikai szakértő le tudta menteni a 2016. december 7-i helyszíni szemle idején készült felvételeket is, amely igazolja, hogy az Szvtv.-ben rögzítettek nem teljesültek. A II. rendű felperes a Szabályzatban nem ad megfelelő tájékoztatást az adatkezelő személyéről, az adatkezelés jogalapjáról, időtartamáról, valamint pontatlanul jelöli meg az adatkezelés célját, az érintettek nem kapnak megfelelő tájékoztatást a jogaikról és a jogorvoslati lehetőségekről. Nem szabályozták továbbá, hogy a döntéshozatali jogkörrel rendelkező a felvételeket milyen célból és milyen időközönként nézheti vissza. A kameraképek látószögének vizsgálata kapcsán megállapította, hogy egyes kamerák („UTCA I.”, „UTCA II.”, „UTCA III.”, „Kapu”) látószöge közterületre is irányul, amely kamerák üzemeltetésére azonban csak a jogszabályban megjelölt szervek jogosultak, ez az Infotv. 4. § (1) bekezdése szerinti célhoz kötött adatkezelés és törvényesség elvét is sérti. Az „Fsz. Porta” és az „I. em. folyosó” kamerák esetében szintén nem teljesül a célhoz kötött adatkezelés és törvényesség elve, mert nem igazolt a személy- és vagyoni védelmi cél fennállása, és azok elengedhetetlen szükségessége, illetve hogy ne járna az információs önrendelkezési jog aránytalan korlátozásával. Mindezek alapján az alperes megállapítása szerint a II. rendű felperes az elektronikus megfigyelőrendszer üzemeltetésével megsértette az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdését, a 3. § 7. pontját, az 20. § (2) bekezdését, valamint az Szvtv. 30. § (1)-(2) és a 31. § (1) és (2) bekezdéseit.

Az alperes a megállapítottak alapján indokoltan tartotta az adatvédelmi bírság kiszabását, melynek során figyelemmel volt az egyes jogsértésekkel érintettek számára, a jogsértés kiemelkedő súlyára, folyamatosságára, a felperesek gazdasági súlyára. Az eljárás során elrendelt zárolás teljesítését nem látta igazoltnak, melyet kismértékben bírságnövelő tényezőként értékelte.

Az I. rendű és a II. rendű felperes az alperesi határozattal szemben keresettel éltek, melyben annak hatályon kívül helyezését kérték. Konkrét jogszabálysértésként Magyarország Alaptörvénye I. cikk (3) bekezdésének, VI. cikkének, VII. cikkének, XVI. cikkének, XXIV. cikkének, XXVIII. cikkének; az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk (1) bekezdésének, 8. cikkének, 9. cikkének, 13. cikkének, a fegyveregyenlőség elvének; a Ket. 1-3. §-ainak, 5. §-ának, 15. §-ának, 17. §-ának, 42. § (3) bekezdésének, 50. §-ának, 50/B. §-ának, 58-59. §-ainak; az Infotv. 2. §-ának 3. § 1. 2. 7. 9. 10. 11. pontjainak, 4. §-ának, 5. §-ának, 7. §-ának, 8. §-ának, 14. §-ának, 20. §-ának, 38. § (1)-(2) bekezdéseinek, 53. §-ának, 69. §-ának, 70. §-ának, 71. §-ának, 73. § (2) bekezdésének; az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény (a továbbiakban: Szakértői tv.) 2. és 4. §-ának; a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Egyháztv.) 1-5. §-ainak, 8. § (1) és (2) bekezdésének; valamint az Irányelv 3. §-ának sérelmére hivatkoztak.

Állították, hogy az I. rendű felperes nem adatkezelő, tulajdona nincs, a hívőkkel nem áll közvetlen kapcsolatban. Álláspontjuk szerint ennek tényét az igazságügyi informatikai szakértő és az adóhatóság megkeresése is megerősítette. Arra is hivatkoztak, hogy a Váci út 169. szám alatti székhely nem áll az I. rendű felperes tulajdonában, és „nem lehet olyan helyszínről jogszerűen iratot lefoglalni, amely nem az eljárás alá vont helyszíne”.

Az alperes a hatáskörét túllépte. Egyrészt vallási tevékenységet nem vizsgálhatott volna, másrészt a

hívők által szolgáltatott adatok papír alapú tárolása strukturálatlan, egységes nyilvántartás részét nem képezi, ekként sem az Irányelv, sem a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2016/679 rendelete (a továbbiakban: GDPR) hatálya nem terjed ki rá. E körben előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozták, mely indítványukat a per első érdemi tárgyalásán visszavonták.

Arra is hivatkoztak, hogy az alperes 2012. január 1. napját megelőző adatkezelést az Infotv. időbeli hatályára figyelemmel nem vizsgálhat, mint ahogyan elhunyt személyek adatait sem az Infotv. tárgyi hatályára tekintettel.

Kifejtették, hogy az alperes nem vizsgálhatja a lelkiismereti- és vallásszabadság gyakorlását, nem avatkozhat be az auditálási és etikai eljárás folyamataiba. Eljárása során az alperes a gyónási titkokat jogellenesen ismerte meg, megsértve ezzel a Ket., az Alaptörvény és az EJEE rendelkezéseit. Azzal a kijelentésével az alperes, mely szerint nincs hatásköre arra, hogy megítélje, a lefoglalt iratok tartalmaznak-e gyónási titkot, maga is elismeri az eljárási szabálysértést.

Állították, hogy az alperes folyamatosan összejátszott a szcientológiáról valótlanosságokat közlő

Előadták, hogy a PC dossziék a lelkész által készített kéziratos feljegyzéseket tartalmaznak munkalapokon, a lelkész és a hívő közötti bizalmas kommunikációk emlékeztetőjeként, a hívő szellemi fejlődése érdekében, mely bizalmas kommunikációkra akkor kerül sor, amikor egy szcientológus hívő a fő szentségben, az úgynevezett auditálásban részesül. Az auditálás feltétele a hívő írásbeli hozzájárulása. E dossziék gyónási titkot tartalmaznak, az auditoron kívül másnak nem adhatók ki. Hivatkoztak e körben az Irányelv 27. bevezető pontjára, amely szerint a meghatározott szempontok szerint nem rendszerezett iratok, illetve iratok csoportjai, és azok borítóoldalai semmilyen körülmények között nem tartoznak az Irányelv hatálya alá.

Vitatták az alperes által megállapított tényállást. Álláspontjuk szerint az alperes a jelen eljárást átláthatatlan módon vegyítette egyes ombudsmani eljárásokkal, sértve ezzel a felperesek védekezéshez való jogát. A felperesek ezen eljárások „egyesítéséről” nem kaptak értesítést.

A belső kiválasztási rendszer szintén vallási kérdés, a felperesi egyház jellegzetes működéséhez, az egyes küldetésekhez magas etikai mérce szükséges. Kifogásolták, hogy az alperes nem a jelenleg használt „Életút kérdőíveket” elemezte. Az informatikai vizsgálat és a nyilatkozataik alapján is tudható volt, hogy a jelenleg használt kérdőíveken egyes kérdések már nem, vagy eltérően szerepelnek. Ugyanez vonatkozik a könyvvásárlási weboldalakra is, ahol az alperes nem tárta fel, hogy milyen tartalmú nyilatkozatok vannak a weboldalakon.

Kifogásolták, hogy az alperes olyan magatartásokat is a terhükre rótt, amelyre a GDPR alkalmazása kapcsán türelmi idő vonatkozott.

Az alperes nem valós tényállást szerepeltet a határozatában, döntését valótlan panaszra alapította, megsértve ezzel a Ket. alapvető rendelkezéseit. Nem tartotta be a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó szabályokat, visszaélt a hatáskörével, a felperesi nyilatkozatokat egyáltalán nem vette figyelembe, már az eljárás megindításakor megbénította a vallási közösség működését, és hátrányosan megkülönböztette a felpereseket.

Keresetlevelük 73-80. pontjaiban ismertették az eljárás menetét, súlyos eljárási kifogásként megjelölve, hogy az alperes a helyszíni vizsgálaton négy előre megírt végzéssel jelent meg, a helyszínen meghallgatott személyek státuszát nem vizsgálta, jogaikról nem tájékoztatta őket, amely eljárás összességében sérti a Ket. alapvető rendelkezéseit.

Kifogásolták, hogy egyetlen panasz érkezett, melyhez képest mind az ügyindítás, mind a szakértők kirendelése általános jellegű, konkrétumot nem tartalmaz.

Hivatkoztak a szcientológiára, mint elismert vallásra (keresetlevél 3.1 pont), mint hitre (keresetlevél 3.2 pont), melynek egyik alapvető tétele az, hogy a szellemi szabadság kizárólag az Írásokban lefektetett útvonal változtatás nélküli követésével érhető el, amely L. Ron Hubbard vallásalapító kutatásain, írásain és rögzített előadásain alapul, és amelyek együttesen alkotják a vallás Írásait, belső iránymutatásait. A keresetlevél 3.4 pontjában az auditálásra vonatkozóan kifejtették, hogy az auditálást bizalmas, négy szemközti üléseken végzi a lelkész (auditor) és a hívő. A hívő megnevezése vagy „preclear” (aki még nem érte el a „clear” állapotot) vagy „pre-OT” (aki már elérte a „clear”

állapotot, de még nem érte el az „operatív thetán” állapotot). A szcientológia ún. „processzeket” alkalmaz, amelyek kérdéssorok vagy utasítások, amelyeket az auditor mond, hogy segítsen a hívőnek megtalálni a lelki gyötrelem területeit. Az auditálást egy vallási kegytárgy, az „E-méter” azzal segíti, hogy megmutatja, hogy a hívő „az időnyomán hol keresse a szellemi szabadságát befolyásoló területeket”. A PC dossziék és Etikai dossziék vallásos jellegét az alperes álláspontjuk szerint figyelmen kívül hagyta, megsértve az EJEE 9. cikkét.

Idézték az Egyháztv. 1., 2., 4., 5., 6., 8. §-ait és arra hivatkoztak, hogy az alperes jogszerűtlenül utasította a szakértőt a hívek listázására és annak megállapítására, hogy hol tartanak a „Hídon”, ehhez milyen szolgáltatást vesznek igénybe, továbbá jogszerűtlenül vizsgálta az egyház belső szabályait. Hangsúlyozták, hogy a hitéleti tevékenységhez szükséges adatkezelési tevékenység a vallási tevékenység része, így az alperes által nem vizsgálható. E vallási tevékenységek: a vallási személyek, vallás vezetők, szerzetesek kiválasztása; a purifikációs eljárás; az auditálás; az E-méter használata; az etikai eljárás és a szerzetesek kiválasztásának menete (Életút kérdőívek).

Idézték a Ket. 50. §-át, 50/A. §-át, 50/B. §-át, 50/C. §-át, álláspontjuk szerint a határozatot nem előzte meg a hatóság mindenre kiterjedő vizsgálata. A védekezéshez való jogukat a bizonyítékok ismeretének hiányában nem tudják gyakorolni, továbbá az alperes a határozat meghozatala napján a lefoglalt iratokat átadta a Nemzeti Nyomozó Irodának. Kifogásolták, hogy a határozat mellékletében megjelölt iratok forrása nem ismert, így az, hogy ezek kinek a birtokában voltak, mihez kapcsolódtak, azok egyedi azonosítása nem végezhető el, továbbá a dátumuk sem állapítható meg. Álláspontjuk szerint sérült a lefoglalt iratok integritása, nem lehet megállapítani, hogy mi a lefoglalt irat és mi a hatóság saját jegyzete. Ehhez kapcsolódóan előadták, hogy az I. számú melléklet valószínűsíthetően több aktából származik, nem állapítható meg az sem, hogy hány darab munkatársi dossziét foglalt le az alperes. Az alperesnek minden egyes dossziét meg kellett volna vizsgálnia, megnézni annak dátumát, megállapítani a tulajdonosát, elemezni, hogy mi abból a személyes adat, és annak kezelése mennyiben jogszerű. A II., III. és IV. számú mellékleteknél szintén nem ellenőrizhető, hogy hány személy irata, mikor kelt, a jegyzetben hatósági következtetések szerepelnek, melyek jogi relevanciája nem állapítható meg. E mellékletek gyónási titkot tartalmaznak, melyet a hatóság jogellenesen hozott nyilvánosságra, továbbá azokból bizonyos személyek azonosíthatók is, mely személyeket az eljárásba ügyfélként kellett volna bevonni, vitatták egyúttal a melléklet valódiságát is. Kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy jelölje meg, hogy kinek adta át az iratokat.

Idézték a Ket. 58., 59. §-ait, a Szakértői tv. 3. § (1) bekezdését, és e körben arra hivatkoztak, hogy a klinikai pszichológus egészségügyi, műszaki és jogi megállapításokat tett, nem a tényállás feltárását végezte el, hanem az ügyet döntötte el. Az alperes pedig gyónási titkokat tartalmazó iratokat adott át a pszichológus szakértőnek. Arra is hivatkoztak, hogy a hatóság az Infov. 38. §-ában rögzített feladatkörét a szakértőre nem bízhatja.

Az informatikai szakértő véleményeire hivatkozással egyrészt kifejtették, hogy az nem tesz a felperesekre vonatkozóan terhelő megállapítást, ennek ellenére ugyanakkor a vizsgálat módszerét vitatták, mert álláspontjuk szerint a bejegyzés vagy találat nem azonos azzal, hogy hány személy adata található a szoftverben.

Állították, hogy a pszichológus szakértőnek feltett kérdés vallási diszkrimináció, prekonceptión alapul, a szakértő egyetlen hívet sem vizsgált meg. Indítványozták, hogy a bíróság hallgassa meg a szakértőt, és kötelezze az állításait alátámasztó iratok becsatolására. Hivatkoztak az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 103. §-ára, a 22/2012. (IX. 14.) EMMI rendelet 6. pontjára, a Szakértői tv. 1., 3., 5. 17. § (1) bekezdés h) pontjára, az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 20. sz. módszertani levelére, a 9/2006. (II. 27.) IM rendelet 2. §-ára, 2. sz. melléklet 21. pontjára, a 31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 1. §-ára, 20., 20/A., 20/B. §-aira és előadták, hogy a nem is vizsgált személyekre a szakértő nem vonhatott le következtetéseket; a Szakértői tv. 2. § 10. pontja szerinti kompetenciavétséget követett el és megszegte a 45. § (4) bekezdés b) pontját. A Szakértői tv. 45. §-ára és a Ket. 59. §-ára hivatkozással kifejtették, hogy a kirendelő végzés nem tartalmaz tényállást és szakkérdést sem, a szakértő orvosi kérdésekben nem nyilatkozhat, feladatköre nem terjed ki a vallás tanainak megítélésére. A Szakértői tv. 47. § (4) bekezdésére, a Vhr. 10. § (1) bekezdésére, valamint egyedi bírósági döntésekre hivatkozással kifejtették, hogy nem fogadható el egy olyan szakvélemény, amely nélkülözi a vizsgálat

tárgyának vizsgálatát. Kifogásolták, hogy a hatóság nem biztosított határidőt a szakvélemény megismerésére az eljárás lezárása előtt. Indítványozták, hogy a bíróság a szakértőnek tegyen fel kérdéseket az átadott iratokra, az adott személyek vizsgálatára, a következtetései levonására, a beszűkült tudatállapotra vonatkozó megállapításokra, a végzettségére és az E-méterre vonatkozó megállapításokra vonatkozóan. A keresetlevél 309-314. pontjaiban vitatták a szakvélemény konkrét megállapításait, és kérték annak kirekesztését a bizonyítékok köréből.

Az eljárás során sérült a tisztességes eljáráshoz való joguk, az eljárás ugyanis csak egyetlen panasz alapján indult; az alperes elnöke magánemberként részt vett egy szcientológia ellenes rendezvényen; 2015-ben már állást foglalt vizsgálat nélkül az egyház adatkezelésével kapcsolatban; egy szcientológia-ellenes aktivista 2017 januárjában a Magyar Televízióban elmondta, hogy őt a hatóság levélben tájékoztatja az eljárás menetéről; az alperes csak a perbeli eljárás kapcsán tartotta fontosnak, hogy az eljárás megindításáról MTI közleményben tájékoztassa a nyilvánosságot; az eljárás során eljárási bírságokat szabott ki; mindössze egy bulvárhírré alapozva a veronai busztragédia gyászoló családjai jogellenesen megszerzett adatainak abbahagyására szólította fel az I. rendű felperest; az iratbetekintést csak több napos, vagy hetes késedelemmel biztosította; felhasználta a sajtót arra, hogy ellenszenvet alakítson ki a felperesekkel szemben.

Keresetlevelük V. pontjában anyagi jogi jogsértésként arra hivatkoztak, hogy az alperes a személyes adat fogalmát túlzottan szélesen értelmezi. Nem történik harmadik személyre vonatkozó adatkezelés, mint ahogyan nem harmadik személyre vonatkozó adatkezelés az, ha az orvos feltárja a családi anamnézist, vagy ha a coach megvizsgálja az adott vezető munkahelyi konfliktusait, vagy akár az edző más sportoló sportteljesítményét elemzi a tanítványa fejlődésnaplójában. Az alperes nem csak a vallás gyakorlását akadályozza, hanem több ezer hívő magánéletébe avatkozott be.

Állították, hogy minden adatkezelésükre rendelkeztek írásbeli hozzájárulással, az pedig, hogy a tájékoztatás kapcsán az alperes hiányolja egyes információk meglétét, teljességgel jogellenes, mert ezek a többletinformációk az adatkezelési tájékoztatóban is „szerepelhetnek”. E körben aláhúzással emelték ki az Infotv. 20. § (4) bekezdését. Állították, hogy az alperes a hozzájárulások érvényességét nem kérdőjelezte meg.

Arra is hivatkoztak, hogy az adatokat célhoz kötötten, vallási szolgáltatás céljából kezelik; az I. rendű felperes sem az adatkezelés célját, sem a módját nem határozta meg; 3. személyek adatai azonosítható módon nem jelennek meg; a II. rendű felperes harmadik személyek esetében sem adatkezelési műveletet nem végez, sem célt nem határoz meg.

Kifejtették, hogy a panasz valótlán, az pedig nem is állapítható meg, hogy a hatósághoz valójában hány panasz érkezett. Az alperes továbbá jogellenesen vonta össze az ügyet más ombudsmani vizsgálattal.

A CF dossziékról nincs címlista, ez valótlán alperesi megállapítás. Az irattározás a Központi Szervezet székhelye, azaz az I. rendű felperesnek ezekhez az iratokhoz semmi köze.

Arra is hivatkoztak, hogy a PC dossziékban nem történik gyűjtés, rögzítés, az irattározás helye szintén a Központi Szervezet székhelye.

Az alperes nem cáfolta az Etikai dossziékkal kapcsolatos nyilatkozatukat, ennek ellenére szankcionálta.

A munkatársi dossziék esetében a II. rendű felperes az irattározó, mégis az I. rendű felperest szankcionálta.

A ValDOC a hozzájárulásokat tárolja, keresni csak ezekben lehet, ezek adják a jogalapot, egyúttal alátámasztják, hogy a folderek strukturálatlanok.

Az alperes azt helyesen rögzítette, hogy az IAS tagság önkéntes és hozzájáruláson alapul. Ezt a II. rendű felperes csak összegyűjti, az nem minősül adatkezelésnek, sem adattovábbításnak.

Az auditálást a hatóság nem vizsgálhatja, az nem minősül egészségügyi tevékenységnek, annak során tudatmódosítás nem következik be. A szakértőnek nincs kompetenciája a hozzájárulás vonatkozásában megállapítást tenni. A kiskorúak esetében megtalálható a szülő hozzájárulása.

Állították, hogy a hatóság nem vizsgálta a hatályos adatvédelmi szabályzatot.

Az „OCA” tájékoztatásnak nincs köze a vizsgált adatkezeléshez és az alperes nem az eljárás során használt nyilatkozatot nézte; a www.tesztközpont.net pedig nem az I. rendű felperes „nyilatkozata”.

Az Életút kérdőív tekintetében téves jegyzetet vizsgált a hatóság, a használt kérdőív angol nyelvű és

elektronikus; a könyvvásárlás weboldalai valótlanok; a tanfolyamokon, nyílt napokon jogszerű az adatgyűjtés; a kamerázás is jogszerűen történik, az adatkezelő személye kétséget kizáróan megállapítható.

Végezetül arra hivatkoztak, hogy az alperes helytelenül mérlegelt a bíróság kiszabásánál; az eltúlzott; nem értékeli, hogy non-profit vallási szervezetről van szó; nem áll arányban a speciális- és generálpreventív célokkal; nincs arányban más adatkezelőkre kiszabott bírsággal; az a felperesek működését veszélyezteti.

A felperesek a 30 napos perindítási határidőn túl, az első tárgyalást megelőzően benyújtott, keresetmódosításnak nevezett – de a tárgyaláson keresetkiegészítésként pontosított – beadványukban a keresetlevélben is hivatkoztakon túl, a következőket adták elő.

Új, az eddigiekben nem hivatkozott jogszabálysértésként jelölték meg az Alaptörvény XV. cikkét, a Ket. 12., 19., 22. §-ait, 121. § (1) bekezdés b) pontját, 172. § g) pontját, az Infotv. 6. és 57. §-át, a GDPR 54. cikk (1) bekezdés a) pontját.

Álláspontjuk szerint a határozat azonnali „megsemmisítését” kell eredményezze, hogy az alperest, mint a GDPR-t felügyelő hatóságot 2018. május 25-ig nem jelölték ki, ezért az adatvédelmi jogalkalmazás körében a hatásköre megszűnt, hatásköre és illetékessége a bírósági szakban „elenyészett”. Hivatkoztak e körben a Ket. 1. § (1) bekezdésére, 19. § (1) bekezdésére, 22. § (1) bekezdésére, 121. § (1) bekezdés b) pontjára, az Infotv. 57. §-ára és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 336/A. §-ára.

A II. rendű felperes jogszerűen végezte az elektronikus megfigyelőrendszer üzemeltetését, piktogram formájában tájékoztatást nyújtott a biztonsági kamerákról és adatkezelési tájékoztatóval is rendelkezett, mindazonáltal megfogadta az alperes előírásait és módosított a kamerák beállításain. Ugyanakkor az I. rendű felperes nem birtokol kamerákat, nem fér annak felvételeihez hozzá, ezért nem tekinthető ebben a körben (sem) adatkezelőnek.

A könyvadásához kapcsolódó adatkezelésnél az alperes nem tárta fel az árusítás formáját, az I. rendű felperes nem árusít könyvet, nem fér hozzá a számlázáshoz. Az adatkezelés a Számviteli tv. előírásain alapul, azaz kötelező adatkezelés. E tekintetben hivatkoztak az Infotv. 20. § (3) bekezdésére. A könyvadásához köthető marketing tevékenység kapcsán arra hivatkoztak, hogy ez tulajdonképpen a vallás terjesztése, a számla hátoldalán tett hozzájárulás a hívek részéről érvényes.

Az OCA tesztek kapcsán az informatikai szakértő nem talált személyes adatokat.

A CF dossziékat a II. rendű felperes a belső szabályozása alapján szükségszerűen kezeli. A mennyiben törlést kér a hívó, a dosszié teljes tartalma megsemmisítésre kerül.

A II. rendű felperes által végzett vallási tevékenységek közül a szolgáltatot teljesítők, szerzetesek, munkatársak adatkezelése jogszerű, amely egyrészt a megbízási jogviszonyból, másrészt a munkaviszonyból fakad. A vallási fogadalom aláírásával továbbá a szolgáltatot teljesítők az adatkezeléshez hozzá is járulnak. Hivatkoztak e körben a GDPR 6. cikk (1) bekezdés b) pontjára, az adatkezelést továbbá a Munka Törvénykönyve és a Ptk. is előírja.

A vallási szolgáltatások, mint a tanfolyamok, etikai eljárások, auditálás és az E-méter használata a hatóság által nem lettek volna vizsgálhatók. Hivatkoztak az Infotv. 71. §-ára, a szükségesség és arányosság elvére, az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdésére, az Egyháztv. 19. § (1) bekezdésére.

Álláspontjuk szerint az alperes megsértette a Ket. 15. § (1) bekezdését, amikor ügyfélként nem vonta be azokat az eljárásba, akiknek a dossziéját elvitte, gyónási titkait megismerte és a dossziékat a szakértőnek átadta. E körben az alperes nem tartotta be a szükségesség és arányosság követelményét, e személyek tanúkénti meghallgatásának mellőzése súlyos eljárási hiba.

Megismételték, hogy az I. rendű felperes vallási szolgáltatásokat nem nyújt, így nem lehet adatkezelő. Ismételten hivatkoztak továbbá arra, hogy az alperes rossz Életút kérdőíveket vizsgált, azokat a hívők nem töltik ki, továbbá a határozat kiadása óta módosították azok szövegét.

Az alperes nem vizsgálta a hívők akaratát, így az információs önrendelkezési jog tényleges érvényesülését.

Megismételték a keresetlevélben foglaltakat a jogellenes és téves pszichológiai szakértői nyilatkozat bizonyítékként történő felhasználására vonatkozóan, továbbá, hogy az alperes elhallgatta, hogy e

szakértő ellen fegyelmi eljárás zajlik kompetenciátüllépés miatt. Állításaik alátámasztására két dokumentumot (Dr. Török Péter, Dr. Máté Tóth András) csatoltak a szcientológia vallás bemutatására.

Megismételték az I. rendű felperes tevékenységére vonatkozó kereseti állításokat, mely szerint a vizsgált tevékenységek tekintetében nem minősül adatkezelőnek.

Arra is hivatkoztak, hogy nem valósul meg harmadik személyek személyes adatainak kezelése, e személyek nem kerülnek azonosításra, következtetést nem vonnak le róluk. E körben hivatkoztak az Infotv. 3. § 1. és 2. pontjaira, az Adatvédelmi Munkacsoport véleményére, a II. rendű felperes adatkezelése a hívők hozzájárulásán alapul, melynek érvényességét az alperes nem vonta kétségbe.

Állították, hogy a határozatban olyan megállapítások is szerepelnek, amelyeket egyik szakértő sem állított, és a felperesek sem nyilatkoztak róluk, ezek forrását meg kellett volna jelölnie az alperesnek ahhoz, hogy a védekezéshez való jogukat gyakorolni tudják.

Indítványozták, hogy kötelezze a bíróság az alperest a szakértői vélemény honlapjáról történő eltávolítására. A bíróság tanúként hallgassa ki a vizsgálatot vezető ügyintézőt arról, hogy milyen iratokat adott át a szakértőnek. Tanúként hallgasson ki a bíróság hívőket abban a körben, hogy önként és tájékoztatás ismeretében adták meg adataikat a II. rendű felperes számára; vallásuk gyakorlásához pedig nélkülözhetetlen, hogy az egyház belső előírásainak megfelelően az auditálás és az etikai eljárások során írásban rögzített információkkal rendelkezzen az eljárást végző személy.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatában foglaltakat.

Az I. rendű és a II. rendű felperes keresete az alábbiak szerint nem alapos.

Az Infotv. vonatkozó rendelkezései:

2. § (1) E törvény hatálya a Magyarország területén folytatott minden olyan adatkezelésre és adatfeldolgozásra kiterjed, amely természetes személy adataira, valamint közérdekű adatra vagy közérdekből nyilvános adatra vonatkozik.

(2) E törvényt a teljesen vagy részben automatizált eszközzel, valamint a manuális módon végzett adatkezelésre és adatfeldolgozásra egyaránt alkalmazni kell.

3. § E törvény alkalmazása során:

2. személyes adat: az érintettel kapcsolatba hozható adat – különösen az érintett neve, azonosító jele, valamint egy vagy több fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára jellemző ismeret –, valamint az adatból levonható, az érintettre vonatkozó következtetés.

7. hozzájárulás: az érintett akaratának önkéntes és határozott kinyilvánítása, amely megfelelő tájékoztatáson alapul, és amellyel félreérthetetlen beleegyezését adja a rá vonatkozó személyes adat – teljes körű vagy egyes műveletekre kiterjedő – kezeléséhez.

9. adatkezelő: az a természetes vagy jogi személy, illetve jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, aki vagy amely önállóan vagy másokkal együtt az adat kezelésének célját meghatározza, az adatkezelésre (beleértve a felhasznált eszközt) vonatkozó döntéseket meghozza és végrehajtja, vagy az adatfeldolgozóval végrehajtatja.

10. adatkezelés: az alkalmazott eljárástól függetlenül az adaton végzett bármely művelet vagy a műveletek összessége, így például gyűjtése, felvétele, rögzítése, rendszerezése, tárolása, megváltoztatása, felhasználása, lekérdezése, továbbítása, nyilvánosságra hozatala, összehangolása vagy összekapcsolása, zárolása, törlése és megsemmisítése, valamint az adat további felhasználásának megakadályozása, fénykép-, hang vagy képfelvétel készítése, valamint a személy azonosítására alkalmas fizikai jellemzők (pl. ujj vagy tenyérnyomat, DNS-minta, íriszkép) rögzítése.

4. § (1) Személyes adat kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie az adatkezelés céljának, az adatok felvételének és kezelésének tisztességesnek és törvényesnek kell lennie.

(2) Csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához

elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas. A személyes adat csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig kezelhető. (...)

5. § (1) Személyes adat akkor kezelhető, ha

a) ahhoz az érintett hozzájárul, vagy

b) azt törvény vagy - törvény felhatalmazása alapján, az abban meghatározott körben – helyi önkormányzat rendelete közérdeken alapuló célból elrendeli (a továbbiakban: kötelező adatkezelés).

20. § (1) Az érintettel az adatkezelés megkezdése előtt közölni kell, hogy az adatkezelés hozzájáruláson alapul vagy kötelező.

(2) Az érintettet az adatkezelés megkezdése előtt egyértelműen és részletesen tájékoztatni kell az adatai kezelésével kapcsolatos minden tényről, így különösen az adatkezelés céljáról és jogalapjáról, az adatkezelésre és az adatfeldolgozásra jogosult személyéről, az adatkezelés időtartamáról, arról, ha az érintett személyes adatait az adatkezelő a 6. § (5) bekezdése alapján kezeli, illetve arról, hogy kik ismerhetik meg az adatokat. A tájékoztatásnak ki kell terjednie az érintett adatkezeléssel kapcsolatos jogaira és jogorvoslati lehetőségeire is.

61. § (4) A Hatóság annak eldöntésében, hogy indokolt-e a bírság kiszabása, illetve a bírság mértékének megállapításában az eset összes körülményeit - így különösen a jogsértéssel érintettek körének nagyságát, a jogsértés súlyát és a jogsértés ismétlődő jellegét - veszi figyelembe.

A törvényszék mindenekelőtt a felperesek alperesi hatáskör „elenyészésére” vonatkozó érveit vizsgálta. A felperesek erre kizárólag a 30 napos perindítási határidőn túl a keresetkiegészítésükben hivatkoztak, azonban a Pp. 336/A. § (1) bekezdéséből következően a közigazgatási határozat semmisségének bizonyítottsága esetén, a semmisnek talált közigazgatási határozatot a Ket. 121. § (1) bekezdésére is figyelemmel a bíróságnak hatályon kívül kell helyeznie erre vonatkozó konkrét kereseti kérelem hiányában is. Ebből következően a kereseti kérelemhez kötöttség ebben a körben nem érvényesül. Mindezekre tekintettel a bíróság a felperesek e hivatkozását érdemben vizsgálta, és megállapította, hogy a Ket. 1. § (1) bekezdésének, 19. § (1) bekezdésének, 22. § (1) bekezdésének, 121. § (1) bekezdés b) pontjának, és az Infotv. 57. §-ának sérelmére alaptalanul hivatkoztak. Ez utóbbi jogszabályhellyel kapcsolatban megjegyzi a törvényszék, hogy az a hatóság vizsgálati típusú eljárására vonatkozik, amely az Infotv. 52. § (2) bekezdése alapján nem minősül közigazgatási hatósági eljárásnak, ekként a perbeli eljárással összefüggésbe sem hozható. A GDPR által a felügyeleti hatóságok részére megállapított feladat- és hatáskörök alperes általi gyakorlására vonatkozó, 2018. június 30. napjától hatályos Infotv. 38. § (2a) bekezdése az alperesnek, mint az Infotv. alapján a személyes adatok védelméhez, valamint a közérdekű és a közérdekből nyilvános adatok megismeréséhez való jog érvényesülésének ellenőrzésére és elősegítésére jogosult hatóságnak a határozat meghozatalától folyamatosan fennálló hatáskörét semmilyen módon nem érinti, ekként az a perbeli legitímáció „elenyészéséhez” nem vezetett. A felülvizsgálni kért közigazgatási határozatot hozó alperesi hatóság nem szűnt meg, a hivatkozott jogszabályhellyel beiktatott új, a GDPR érvényesítéséhez kötődő feladatköre, és ehhez kapcsolódóan az, hogy e feladatkörében az alperes a fenti időponttól kezdődően jogosult eljárni, az alperes perbeli pozícióját – lévén, hogy a határozat meghozatala nem is e hatáskörhöz/feladatkörhöz kapcsolódik – semmilyen módon nem érintette.

A törvényszék a fentieket követően rögzíti, hogy a felperesek a 30 napos perindítási határidőn belül az alperes által előírt kötelezéseket nem támadták, ezen konkrét előírásokra vonatkozó érvelés és azzal összefüggő jogszabálysértésre hivatkozás a keresetlevélben nem jelent meg, úgyszintén irányadó e megállapítás az eljárási költség viselésére vonatkozó rendelkezésre, ezért ezek jogszerűségét a bíróság nem is vizsgálta. A törvényszék hangsúlyozza továbbá, hogy a lefoglalást elrendelő és a lefoglalás feloldására irányuló kérelmet elutasító végzések jogszerűsége nem tárgya a jelen pernek, figyelemmel arra, hogy e végzések önálló jogorvoslattal voltak támadhatók. A törvényszék rögzíti továbbá, hogy az auditálás során keletkező egyéb, a hívók személyes adatait tartalmazó dokumentumok (határozat 6.2.1.4. pontjában felsorolt iratok, köztük a munkalapok), az

Etikai dossziékban található tudomás- és egyéb jelentések, kikérdezések és egyéb listák tekintetében az alperes a határozat 6.3.4. és 7.3. pontjaiban rögzítettek szerint megállapítást nem tett.

A törvényszék előjáróban kiemeli azt is, hogy a felperesek a keresetlevelükben és a keresetkiegészítésben megjelölt jogszabálysértésekre döntő részben – a lentiekben kifejtettek szerint – úgy hivatkoztak, hogy a megjelölt jogszabálysértés mellé a saját, alperesi megállapítást cáfoló tényállítást nem társítottak. E tekintetben rögzítendő, hogy a bíróság a közigazgatási határozatot a Pp. 324. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a Pp. XX. fejezete szerinti eljárásban, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembevételével, a Pp. 213. § (1) bekezdése és 215. §-a szerint a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálja felül. A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatának irányát a felperesek által hivatkozott jogszabálysértés jelöli ki. Az eredményes kereseti érveléshez azonban nem elegendő pusztán vitatni az alperesi határozat jogszerűségét, a kereseti kérelemben egzakt módon megjelölt jogszabálysértésekhez konkrét tényállításnak is kell kapcsolódnia.

A fentiek előrebocsátásával a törvényszék vizsgálta azt az állítást, mely szerint az I. rendű felperes nem adatkezelő, tulajdona nincs, a hívőkkel nem áll közvetlen kapcsolatban. A felperesek ezen állításai az adatkezelői minőség szempontjából irrelevánsak. Az alperes a határozatában részletesen kifejtette, hogy miért tekintette az I. rendű felperest is adatkezelőnek. E szerint az I. rendű felperes, mint vallási egyesület létrejöttével döntött a szcientológia vallás szervezett keretek között történő gyakorlásáról, magára nézve az általuk is hivatkozott „Írásokban” lefektetett elveket kötelezőnek ismerték el. Ez egyúttal döntést jelentett az adatkezelés „miért”-jéről is, és azáltal, hogy egy már kidolgozott adatkezelési gyakorlatot, módszertant emelt át, az adatkezelés módjának alapvető elemeiről is döntött. Az alperes a felperesek iratellenes állításával ellentétben az adatkezelési folyamatokat a hozzájuk kötődő adatkezelési célokkal összefüggésben vizsgálta (határozat 3.2.2. pont), így a hívőknek nyújtott szolgáltatásokhoz, a szellemi fejlődésük nyomon követéséhez kötődő adatkezelési célt; a munkatársak, munkavállalók jelentkezésével, alkalmasságának megállapításával, valamint a hatóságok felé történő adatszolgáltatással összefüggő adatkezelési célt; a direkt marketing adatkezelési célt; és személy és vagyonvédelmi adatkezelési célt különített el. A felperesek e megállapításokat érdemben meg sem kísérelték cáfolni, az állításaikat pusztán a tulajdon hiányára, és a hívőkkel való közvetlen kapcsolat hiányára alapították. A törvényszék hangsúlyozza, hogy az „adatkezelő” fogalma arra a természetes vagy jogi személyre vonatkozik, aki „önállóan vagy másokkal együtt” meghatározza a személyes adatok kezelésének céljait és módját [Infotv. 3. § 9. pont]. A felperesek állításával ellentétben az adatkezelői minőség megállapíthatóságának nem feltétele, hogy az adatkezelő hozzáférjen az érintett személyes adatokhoz (ld. C-210/16. sz. Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein ítélet), ezért a megjelölt tulajdoni viszonyoknak sincs jelentősége. Egyéb jogalapon az adatkezelői minőségét az I. rendű felperes nem támadta, ezért e körben a törvényszék jogszabálysértést nem állapított meg.

A felperesek által csatolt „szakértői állásfoglalásokat” (prof. Dr. Dr. Máté-Tóth András, dr. habil Török Péter) a bíróság a felperesek nyilatkozataként értékelte, és megállapította, hogy az ezekre alapított felperesi állítás, mely szerint a szcientológia vallás, a felperesek vallási tevékenységet végeznek, a felek között nem volt vitatott. A felperesek állították, hogy az alperes vallási tevékenységet vizsgált, amit nem tehetett volna, továbbá az adatok papír alapú tárolása strukturálatlan, egységes nyilvántartás részét nem képezi, ezért sem az Irányelv, sem a GDPR hatálya nem terjed ki rá. A törvényszék megállapította, hogy a határozatban foglalt indokolásra a felperesek e tekintetben sem adtak cáfoló érveket, pusztán csak állításokat fogalmaztak meg (lásd keresetlevél 11. pontja). Az alperesi határozat egyrészt részletesen utal arra, hogy az Irányelvnek a perbeli esetben nincs közvetlen hatálya, a jogalkotó ugyanis az Irányelv rendelkezéseit a magyar jogba átültette, az Infotv. hatálya [2. § (1)-(2) bekezdés] pedig nem csak a strukturált adatállományra vonatkozik. Mindazonáltal a felpereseknek a strukturálatlanságra vonatkozó állítása alaptalan, mert a PC dossziék, az Etikai dossziék, a Munkatársi dossziék, és a Tanulói dossziék tartalma strukturált adatállományt takar. Az érintettekről gyűjtött adatok aktatípusonként rendszerezve vannak; azokat

külön helyiségben, ABC rendben tárolják; a dossziékban belül időrendi elhelyezést alkalmaznak; az összefoglaló dokumentumok is elősegítik az aktában történő keresést; az érintettek által adott hozzájárulásokat külön aktában, ABC rendben, lefűzve tartják nyilván, mely szintén biztosítja a személyes adatok kereshetőségét. Az előzőek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a szóban forgó dossziék szerkezete strukturált, az a személyes adatokhoz kereshető hozzáférést biztosít, hiszen meghatározott ismérvek alapján hozzáférhető. Az pedig ebben az esetben közömbös, hogy a személyes adatokat elektronikusan vagy manuálisan kezelik. Az Irányelv a hatálya alól maga is csak az olyan adatfeldolgozások tekintetében fogalmaz meg kivételt, amelyeket a közösségi jog hatályán kívül eső tevékenységek, továbbá a természetes személy által kizárólag személyes célra, vagy háztartási tevékenysége keretében végeznek. Ebből kifolyólag amennyiben egy vallási szervezet személyes adatokat rögzít, azt a fentiek szerint strukturált szerkezetű dossziékban nyilvántartja, és az adatkezelést maga sem „jogmentes” területként kezeli, hiszen annak jogalapját az érintettektől származó hozzájárulásban jelöli meg, nem hivatkozhat alappal arra, hogy a hatóság ezen adatkezelési tevékenységét ne vizsgálhatná. E megállapítást nem törheti át a vallási közösségek szervezeti autonómiájára, a szabad vallásgyakorlásra – így a keresetlevélben megjelölt az Egyháztv. 1-5. §-aira (vallásszabadság és annak gyakorlása, kifejezésre juttatása, oktatás-nevelés szabad megválasztása, vallásszabadsággal összefüggésben „nyilvántartott” adat nyilvánosságra hozatala); 6. § (4) bekezdés n) pontjára (hitéleti tevékenységhez szükséges adatkezelés, mint a vallási tevékenység része), 8. §-ára (vallási közösség felügyeletét, irányítását végző szerv létrehozatalának tilalma, vallási közösség belső szabályzata érvényre juttatásában történő állami kényszer tilalma, belső szabályzaton alapuló döntés felülbírálatának tilalma); 19. § (1) bekezdésére (a vallási közösség saját belső szabályai, hitelvei és szertartási rendje szerinti működése) – történő hivatkozás, mert mind az Infotv., mind az Irányelv alapján minden személyt/szervezetet terhel az a kötelezettség, hogy tiszteletben tartsa a személyes adatok védelmével kapcsolatos uniós és hazai jogi szabályokat. Az adatkezelés előírásainak való megfelelés akkor is vizsgálható, ha az vallási tevékenységhez kötődik. Abból a szabályból ugyanis, mely szerint önmagában nem tekinthető vallási tevékenységnek a hitéleti tevékenységhez szükségesen túlmenő adatkezelési tevékenység [Egyháztv. 6. § (4) bekezdés n) pont], a felperesek állításával ellentétben nem következik az, hogy a hitéleti tevékenységhez kapcsolódó adatkezelési tevékenységet – beleértve annak célhoz kötöttségét és szükségességét is – az alperes nem vizsgálhatja. Mint ahogyan az sem következik, hogy az adatkezelés jogszerűségének vizsgálata a felperesek tevékenységének „világivá minősítését” jelentené.

A fentieket erősíti meg a felek által hivatkozott C-25/17. számú Jehova Tanúi ügyben hozott ítélet is, amely a hitéleti tevékenységhez (hítségokok hitének kinyilvánítása) kapcsolódó adatkezelés kérdéskörével foglalkozik, és az e tevékenységhez kapcsolódóan manuálisan felvett adatok tekintetében azt is kimondja, hogy a „nyilvántartási rendszer”, mint kritérium megvalósulásához az sem szükséges, hogy az kartotékokat, különleges listákat vagy a keresést szolgáló más rendszereket tartalmazzon. Ténykérdés, hogy a hivatkozott ügy annyiban eltér a jelen ügytől, hogy a hitélet terjesztésével összefüggő, így elsődlegesen harmadik személyeket érintő adatkezelést taglal. Az adatvédelem elveinek azonban nem csak az egyházon kívüli személyek esetében kell érvényesülnie. A kivétel nélkül mindenki számára követhető és ellenőrizhető adatkezelés alkotmányos követelménye az, hogy az adataik kezelésével érintettek megfelelő előzetes tájékoztatást kapjanak. Ennek alapján képesek felismerni azt, hogy az adott adatkezelés milyen hatással van az információs önrendelkezési jogukra és a magánszférájukra.

Az alperes a perbeli esetben az Infotv. hatálya alá – és a fentiek szerint az Irányelv hatálya alá is – tartozó felperesi adatkezelések Infotv. követelményeinek való megfelelését vizsgálta. A vizsgált adatkezeléssel összefüggésben szó sincs a felperesek belső szabályzata, hitelvei alapján hozott határozat állami kényszer útján történő érvényre juttatásáról, vizsgálatáról, mint ahogyan az alperesi eljárás és határozat nem is e belső szabályok alapján meghozott döntések módosításáról vagy felülbírálatáról szól [Egyháztv. 8. §]. Nem a vallási közösség belső döntéseinek, hitelveinek módosítását vagy felülbírálatát jelenti az arra vonatkozó kötelezettség, hogy a felperesek megfelelő előzetes tájékoztatás nélkül, a határozatban felhívott esetekben jogalap nélkül, a célhoz kötöttség és

a tisztességes adatkezelés [Infotv. 4. § (1), (2), (5)] elvére tekintet nélkül nem rögzíthetnek és tarthatnak nyilván személyes adatokat, mint ahogyan az sem a vallási hitelvek felülbírálatát jelenti, hogy az adatkezeléssel érintettek a követhető és ellenőrizhető adatkezelés alapjogi követelményéről e belső szabályok, hitelvek elfogadásával nem mondtak le.

A felpereseknek az általuk gyónási titoknak tekintett adatok megismerésére vonatkozó előadására hivatkozással a törvényszék a következőket rögzíti. Az alperes az Infotv. 71. §-a alapján az eljárása során - az annak lefolytatásához szükséges mértékben és ideig - kezelheti mindazon személyes adatokat, valamint törvény által védett titoknak és hivatás gyakorlásához kötött titoknak minősülő adatokat, amelyek az eljárással összefüggnek, illetve amelyek kezelése az eljárás eredményes lefolytatása érdekében szükséges. Az alperes a közigazgatási eljárásban a felpereseket, mint személyes adatok kezelőit vonta vizsgálat alá, ennek alapján a rögzített személyes adatokat az adatvédelmi jogi rendelkezések betartásának szempontjából ellenőrizte. Emiatt irreleváns az, hogy e vizsgálattal érintett adatok, az általuk hordozott tartalom (pl. gyónási titok) az egyéb normatív szabályok, illetve a normán túli (vallási, erkölcsi, etikai) szabályok szempontjából miként minősülnek, és miként kezelendők.

A felperesek az iratok megismerése mértékének és idejének szükségességével kapcsolatban nem jelölték meg, hogy a vizsgált adatkezelésre vonatkozó megállapítások megtételéhez a személyes adatokat tartalmazó lefoglalt iratok közül mely irat nem volt szükséges, illetve mely személyes adatot kezelt az alperes szükségtelen ideig. E tekintetben a bíróság ismételten rögzíti, hogy a lefoglalásra és a lefoglalás feloldására vonatkozó végzés, így a Ket. 50/A. §, 50/B. §, 50/C. § vizsgálata a fentiek szerint külön jogorvoslat keretébe tartozott, a foglalás alperes általi feloldása a felperesek által nem vitatottan megtörtént. A felperesek által megjelölt Ket. 172. § g) pontja egy fogalommeghatározás, amely mint hivatás gyakorlásához kötött titok éppen hogy megfelel az Infotv. 71. §-ában foglalt felhatalmazásnak, a Ket. 53. §-a szerinti tanúmeghallgatásra pedig az eljárás során nem került sor.

A felperesek a keresetlevelükben a határozati mellékletek kapcsán, konkrét jogszabályhely felhívása nélkül hivatkoztak arra, hogy egyértelműen azonosíthatóak egyes személyek az iratokból, akiknek magánélethez fűződő jogát sérti az, hogy irataikat a hatóság nyilvánosságra hozta. Ezek a személyek, annak ellenére, hogy jogaikat nyilvánvalóan érinti (sérti) a hatóság határozata, nem voltak ügyfélként bevonva az eljárásba, amely olyan súlyos eljárási hiba, amely önmagában a határozat hatályon kívül helyezését indokolja. Ezen érveléshez kapcsolódik a keresetkiegészítés azon hivatkozása, mely szerint az alperes megsértette a Ket. 15. § (1) bekezdését, amikor ügyfélként nem vonta be azokat az eljárásba, „akiknek a dossziéját elvitte”, gyónási titkait megismerte és a dossziékat a szakértőnek átadta. A felperesek e hivatkozása alaptalan. Az alperes eljárása a felperesek adatkezelésének vizsgálatára irányul, a határozati rendelkezés is ehhez kapcsolódik, a felperesek vonatkozásában állapít meg a bíróság megfizetésére és az adatkezelési gyakorlat átalakítására vonatkozó kötelezettséget. Az alperes a személyes adatok kezelésének vizsgálata során – az Infotv. fent idézett 71. §-a szerinti felhatalmazásra is figyelemmel – a törvényi vizsgálat lefolytatása érdekében számtalan személyes adatot ismer meg, kezel. Ennek során az alperes a felperesek által kezelt iratokat foglalta le a felperesek adatkezelési gyakorlatának vizsgálata céljából. Ez nem jelenti azt, hogy az eljárása során megismert iratokban fellelhető személyes adatokkal összekapcsolható magánszemélyeket az eljárásba ügyfélként kellene bevonnia, ilyen azonosítást az alperesnek nem is kell elvégeznie. Az ügyféli minőségnek, a „jog, jogos érdek érintettségének” a közigazgatási jogviszonyhoz kell kapcsolódnia, feltétele a bírói gyakorlat szerint a közvetlen és nyilvánvaló érdekelttség megléte. A felperesek az érintettség alapjául szolgáló konkrét jogként a magánélethez való jogot jelölték meg, keresetkiegészítésükben pedig a vallásgyakorláshoz fűződő jogot. A magánélet szabadságához, a szabad vallásgyakorláshoz fűződő igény jogi érdeknek minősül, de nem a felperesek adatkezelésének vizsgálatára irányuló közigazgatási eljárásban való részvételhez. Megjegyzi a törvényszék, hogy a felperesektől eltérő személyek igényérvényesítésére a felperesek nem jogosultak. Amennyiben valamely személy/szervezet azt kifogásolja, hogy a közigazgatási eljárásba a Ket. 15. § (1) bekezdésének megsértésével ügyfélként nem vonták be, azt az erre irányuló kereset benyújtásával

teheti meg. Ebben az esetben a bíróság ítélettel dönt e kereseti hivatkozás helytálló voltáról, avagy alaptalanságáról.

A felperesek az előző bekezdésben foglalt hivatkozásokhoz kapcsolódóan vitatták a határozat mellékleteinek valóságát, azt, hogy nem állapítható meg hány személy iratáról van szó, a hatósági feljegyzéseknek mi a jogi relevanciája, sérült a lefoglalt iratok integritása. A törvényszék megállapította, hogy a határozat mellékletei (I-IV.) a Munkatársi akta, a PC-dosszié, az Etikai dosszié és a Levelező dosszié típusok leképezései, tételesen felsorolva az egyes dossziétípusokban leggyakrabban előforduló dokumentumokat. E felsorolást a felperesek a hatóság „feljegyzéseként” azonosították, azonban a leggyakrabban előforduló dokumentumok ezen felsorolása semmiben nem tér el a határozatban ugyanezen tematika szerint (az egyes dossziék alapján) vizsgált dokumentumoktól. Az I. számú melléklet a Munkatársi dossziében előforduló egyes dokumentumok hatóság által megállapított adattartalmát rögzíti, csatolva I/I-I/IV. sz. mellékletként az adott dokumentum 1-1 anonimizált példányát (Életút kérdőív, E-méter, Egészségügyi kérdések, HCO WW security form7A, DSA and OSA DATA FORM speciális kérdőív). Ugyanígy a II. számú melléklet a PC dosszié egyes dokumentumait és II/1. mellékletként egy anonimizált munkalapot (2 oldal), II/II. mellékletként egy esetleltárat tartalmaz. A III. számú melléklet az Etikai dosszié dokumentumait sorolja fel III/1. mellékletként egy tudomásjelentéssel, a IV. sz. melléklet pedig a Levelező dosszié dokumentumait. Ebből következően mivel nem 1-1 konkrét dosszié csatolásáról van szó, ezeket egyedileg az alperesnek nem kellett beazonosítania, az iratok integritásának sérelmével az egyes dossziétípusok adattartalmának bemutatás nem járt.

A felperesek iratellenesen állították azt, hogy az alperes a határozatában a hozzájárulásokra [Infotv. 3. § 7. pont, 5. § (1) bekezdés a) pont] vonatkozó megállapításait a kirendelt pszichológus szakértő szakvéleményére alapította, továbbá hogy a hozzájárulásokkal kapcsolatos dokumentumokat nem vizsgálta, és hogy az alperes a határozatában e hozzájárulások érvényességét nem vitatta, „polgári jogi” értelemben a hozzájárulások érvényesek. Az alperes a határozat „IV. A hatóság megállapításai” részének 4-től 10. pontjáig tételesen elemzi az IAS tagság jelentkezési lapokhoz, az egyes dossziékhoz, a dossziékban található nyilatkozatokhoz és kérdőívekhez, a tanfolyamokhoz kapcsolódó adatkezelést, és az ezen adatkezelésekhez kötődő nyilatkozatokban adott hozzájárulások tartalmi vizsgálatával állapította meg az IAS tagsággal, az Életút kérdőívvel, a Vallási személyek kvalifikációs ellenőrző listája dokumentummal, a Jelentkezési lap vallási személyek részére dokumentummal, az A-J bajforrások e-méteres ellenőrzésével, a HCO WW 7A biztonsági formanyomtatvánnyal, a Fogadalom vallásos elkötelezettségről és jelentkezés vallási szolgálatra dokumentummal, az Egészségügyi kérdőívvel kapcsolatos és a PC dossziékhoz köthető adatkezelések tekintetében – többek között – az Infotv. 3. § 7. pontjának, azaz személyes adatok kezelésének jogalapjául szolgáló, az érintett akaratának önkéntes és határozott, megfelelő előzetes tájékoztatáson alapuló és félreérthetetlen beleegyezésének kinyilvánítására vonatkozó követelmény sérelmét. A felpereseknek a hozzájárulás „polgári jogi” érvényességére hivatkozása az adatkezelés jogalapjaként meghatározott, az Infotv. 3. § 7. pontja szerinti hozzájárulás tekintetében nem értelmezhető.

A felperesek a hozzájárulás [Info tv. 5. § (1) bekezdés a) pont] hiányára alapított alperesi megállapításokra érdemi előadást nem tettek. Nem jelölték meg, hogy az alperes által vizsgált hozzájárulásokra tett megállapításokkal szemben a ValDOC-ban található nyilatkozatok/dokumentumok melyikében rögzített, milyen előzetes tájékoztatáson alapuló hozzájárulás, pontosan melyik adatkezelésüknek szolgál a jogalapjául. A keresetlevelükben pusztán azt állították, hogy minden adatkezeléshez rendelkeztek írásbeli hozzájárulással, az ezen nyilatkozatok elégtelen voltára, az előzetes tájékoztatás hiányára vonatkozó alperesi megállapításokat azonban az egyes adatkezelésekhez kapcsolódó hozzájárulásokra vonatkozó konkrét tényállítás előadásával meg sem kísérelték cáfolni. Az előzetes tájékoztatásra vonatkozó, szintén csak az állítás szintjén maradó alperesi előadások ellentmondások is. A felperesek sem a keresetlevelben, sem a keresetkiegészítésben nem hivatkoztak arra, hogy az érintetteknek az előzetes tájékoztatást szóban, avagy az Orientáció c. filmben adják meg. A keresetlevelben éppen azt

állították, hogy az alperes által az előzetes tájékoztatás körében hiányolt információk az adatkezelési tájékoztatóban is „szerepelhetnek” (keresetlevél 352 pont). Ezen túl aláhúzással emelték ki az Infotv. 20. § (4) bekezdésének idézett szövegét és hivatkoztak később a keresetkiegészítésben ehhez kapcsolódóan az Infotv. 6. §-ára is, amely azt az esetkört szabályozza, ha a tájékoztatás lehetetlen vagy aránytalan költséggel járna, mely esetben a tájékoztatás megtörténhet az információk nyilvánosságra hozatalával is. Ez utóbbi előadásból pedig az tűnik ki, hogy az előzetes tájékoztatás megadását a felperesek lehetetlennek tartották, amely hivatkozás kapcsán egyetlen szabályzatra/adatvédelmi tájékoztatóra sem utaltak, amelyben az Infotv. 20. § (4) bekezdése alapján bármiféle tájékoztatást adtak volna. A tájékoztatás lehetetlen és aránytalan költséggel járó voltára utalás azon túl, hogy a tájékoztatás megadásával kapcsolatos többi nyilatkozattal ellentétben áll, alaptalan is egy olyan adatkezelés esetében, amelynél a felperesek az adatalanyokkal személyes kapcsolatban állnak.

A hozzájáruláson alapuló adatkezelés esetében a kialakult bírósági gyakorlat szerint a hozzájárulás érvényességének alapvető feltétele, hogy az adatkezelőnek az Infotv. 20. § (2) bekezdésének alapul vételével olyan előzetes tájékoztatást kell biztosítania, amelyből az adatalanyok felismerhetik azt, hogy az adatkezelés milyen hatással járhat a magánszférájukra, azaz az előzetes tájékoztatásnak az adatkezeléssel kapcsolatos minden lényeges körülményre ki kell terjednie. Az adatkezeléssel kapcsolatban minden olyan körülmény lényegesnek minősül, amely a hozzájárulás megadásából következik, mivel e tájékoztatáson keresztül tud az információs önrendelkezési jog ténylegesen érvényesülni. Az az adatkezelés lehet jogszerű, amelynek körülményei az érintettek előtt maradéktalanul ismertek. Az előzetes tájékoztatás követelményének való megfelelés egyrészt nem jelentheti azt, hogy az érintettnek különböző dokumentumokból (ld. felperesi nyilatkozat: egyes információk az adatkezelési tájékoztatóban is „szerepelhetnek”) kell összeszednie a tájékoztatás elemeit, másrészt a tájékoztatást akkor kell nyújtani, amikor a hozzájárulást kérik. A felperesek a fenti ellentmondó állításaikkal még csak azt sem tudták következetesen képviselni, hogy az előzetes tájékoztatási kötelezettségüknek mely adatkezelés esetén, milyen módon tesznek eleget, ezért az Orientáció c. film megtekintésére és a hívek tanúkénti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványokat a bíróság mellőzte. Mindezekre tekintettel a felperesek által csatolt, 2018 szeptemberében kelt hívői nyilatkozatoknak sem volt jogi jelentősége, mely szerint a hozzájárulásukat a szabad akaratukból adták, ez kiterjedt az adattovábbításra is, és bármikor kértek a személyes adataikkal kapcsolatban tájékoztatást, azt kielégítő módon megkapták.

A bíróság megállapította továbbá, hogy a határozat fenti következtetései semmilyen módon nem utalnak a pszichológus szakértő véleményére, így arra, hogy akár a hozzájárulásra, akár a tájékoztatásra vonatkozó hatósági megállapítások e szakvéleményen alapulnának. Annál is inkább, mert e kérdések megítélése – a kifejtettek szerint – jogkérdésnek minősül. A felperesek a keresetlevelükben és annak kiegészítésében e szakvéleményben foglaltakat is támadták. A törvényszék kiemeli e hivatkozásokra utalással, hogy a közigazgatási per tárgya a közigazgatási határozat felülvizsgálata. A szakvélemény felülvizsgálata is csak a határozathoz kapcsolódhat, így amennyiben a hatóság az eljárás során szakértőt rendel ki, de a megállapításait nem a szakvéleményben foglaltakra alapítja, azaz a bizonyítékok értékelésénél a szakvéleményből következtetést nem von le, ahhoz rendelkezést nem társít, akkor a szakvéleményben foglaltak vitatására bizonyítás lefolytatásának nincs helye, figyelemmel arra, hogy a szakvélemény esetleges hiányosságai a döntésre nem voltak kihatással. Az a tény, hogy az alperes a határozatában a szakvéleményt, mint a szakértő megállapításait – a hatóság megállapításaitól elkülöníthetően – szerepeltette, és a felperesek részére azt csak a határozattal együtt küldte meg, az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértést nem eredményezett. A hatósági megállapításokat érintő, e szakvéleményen alapuló egyetlen utalás (6.3.6. pont) az, hogy a kirendelt igazságügyi szakértő szerint a méregtelenítő program és az auditálás során a felperesek egészségügyi tevékenységet végeznek, ebben a kérdésben pedig az alperesnek nincs hatásköre dönteni. E hatáskör hiányát a felperesek sem vitatták.

A felperesek bírói felhívásra sem tudtak megjelölni olyan, az ügy érdemére vonatkozó megállapítást, mely a pszichológusi szakvéleményen alapulna, ezért a törvényszék a szakértő meghallgatására és az állításait alátámasztó iratok becsatolására vonatkozó indítványt mellőzte. Ugyanezen indoknál fogva nem fogadta el a bíróság az alperesi határozat ügy érdemére kiható jogszabálysértésének alátámasztásául a szakvélemény jogszabálysértő voltára felhozott felperesi érveket (Eütv. 103. §, 22/2012. (IX. 14.) EMMI rendelet 6. pont, Szakértői tv. 1. §, 2. § 10. pont, 3. §, 5. §, 17. § (1) bekezdés h) pont, 45. §, 47. §, Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 20. sz. módszertani levele, 9/2006. (II. 27.) IM rendelet 2. §, 2. sz. melléklet 21. pont, Vhr. 1., 10., 20., 20/A., 20/B. §-ai, Ket. 58-59. §-ai). A felperesek összefoglaló előkészítő iratában előadott azon érv, mely szerint a határozat tartalmazza, hogy a „fentiek alapján a hatóság a rendelkező részben foglaltak szerint döntött” szintén azt támasztja alá, hogy a hatóság megállapításai és az annak alapján hozott döntése a rendelkező résszel összefüggésben értelmezhető. A perbeli határozat megállapítása az, hogy a felperesek jogellenes adatkezelési tevékenységet folytatnak, megsértve az előzetes tájékoztatási kötelezettségüket, a célhoz kötött adatkezelés elvét, a tisztességes adatkezelés elvét, az adatbiztonság követelményeit, továbbá jogellenes adatkezelést is végeznek. Ezek megítélése jogkérdésnek minősül. Az, hogy az alperes a határozatában annak érdemi figyelembevételére nélkül szerepeltette a kifogásolt szakvéleményt és ezzel a felpereseknek állítottan valamely közigazgatási jogon kívüli (pl. polgári jogi) sérelmet okozott, nem értékelhető a közigazgatási döntés érdemére kiható jogszabálysértésként. Ezzel összefüggésben a törvényszék azt is rögzíti, hogy a Pp. alapján indult közigazgatási perben nem érvényesíthető olyan kereseti kérelem, mely alapján a felperesek arra vonatkozó kötelezés elrendelését kérik, hogy az alperes a honlapjáról valamit (az adott esetben szakvéleményt) távolítsa el. A felperesek továbbá úgy vitatták a pszichológus szakértő díjazását, hogy a felülvizsgálni kért határozat a pszichológus szakértő díjazásáról és annak viseléséről nem rendelkezik. Ezt a felperesek sem állították, sőt a per első érdemi tárgyalásán arra hivatkoztak, hogy „a szakértő fél évvel lépte túl a törvényi határidőt, ezért nem fizettet neki az alperes szakértői díjat”.

A felperesek mindezek alapján – e körben is konkrétumok nélkül – nem megalapozottan hivatkoztak arra, hogy az alperesi határozatban olyan megállapítások is szerepelnek, amelyek nem a szakértőktől származnak, így ezek „forrását” meg kellett volna jelölni. Az adatkezelés jogszerűségének megítélése jogkérdés, az erre vonatkozó megállapítások a hatóságtól származnak. A felperesek az informatikai szakértő szakvéleményére hivatkozással egyrészt azt állították, hogy az abban foglaltak a felperesekre nézve „terhelő” megállapítást nem tartalmaznak; másrészt a szakértő megerősítette, hogy az I. rendű felperes nem adatkezelő. E hivatkozás azért alaptalan, mert az adatkezelői minőség megállapítása nem szak-, hanem jogkérdés. Az informatikai szakértő módszerét kizárólag azon az alapon vitatták, hogy a találat/bejegyzés és az, hogy hány személy adata található a szoftverben, nem azonos. A törvényszék megállapította, hogy ilyen megállapítást a szakértő nem is tett. Az informatikai szakértő a központi nyilvántartóban található számítógép vizsgálata során 76.512 főre vonatkozó bejegyzést talált, ezt követően a szakértő képernyőmentéseket is készített a program menürendszeréről, valamint kereséseket végzett és megállapította, hogy a rendszerben kezelt valamennyi természetes személy száma: 76.363 fő. A határozatban tehát nem szerepel olyan megállapítás, mely szerint a bejegyzés és az adatrögzítéssel érintettek száma ugyanaz lenne. Mindezen hivatkozásoknál fogva a felperesek megalapozatlanul hívták fel a keresetlevelük 217. pontjában a Ket. 58-59. §-ainak és a Szakértői tv. 3. §-ának rendelkezéseit. Az informatikai szakértő kirendelése tekintetében az a felperesi hivatkozás pedig, mely szerint jogszabály nem írta elő az alperes számára informatikai szakértő igénybevételét, és külön jelentőséget érdemel, hogy a panaszok sem utaltak ilyen jellegű kérdésekre – figyelemmel arra is, hogy az alperes nem kötött bizonyítási rend alapján jár el, továbbá az eljárás nem a panasz kivizsgálására irányul – semmilyen jogi relevanciával nem bír.

A célhoz kötöttség követelményének megsértése tekintetében a felperesek kereseti állítása (keresetlevel 4. pont 354. alpont), hogy vallási célból kezelik a személyes adatokat, melyet az eljárás során bizonyítottak. Az alperesi határozat a fent ismertetettek szerint az egyes adatkezelések tekintetében tételesen állapította meg a célhoz kötöttség alapelveinek sérelmét. A felpereseknek ebben

a tekintetben sem elegendő megjelölni azt, hogy az eljárás során előadták és bizonyították, hogy a cél a vallási szolgáltatás nyújtása. A törvényszék hangsúlyozza, hogy a közigazgatási perben az előterjesztett keresetlevélben nem elegendő „fenntartani” az eljárás során előadottakat, mert az nem az alperesi bizonyítékértékelés konkrét vitatását jelenti. A felpereseknek a keresetkiegészítés 4.2. pontjában ehhez kapcsolódóan szintén csak az az állítása jelenik meg, hogy az Életút kérdőívek adatkezelési célja, a magasabb egyházi vezetők szűrése annak érdekében, hogy életmódjuk, életük, múltjuk megfelel-e a szcientológiai vallás igen szigorú belső etikai előírásainak. Ezt azonban a hatóság szintén értékelte a határozatában, rögzítve, hogy jogszerűnek minősülhet az olyan adatkezelési cél, amely a munkakörre, a perbeli esetben az egyházi posztra való alkalmasság megállapítására irányul. Az adatkezelésnek azonban ebben az esetben is meg kell felelnie a célhoz kötöttség elvének. A határozat 5.2.2. pontja elemzi, hogy az Életút kérdőívek esetében – azon túl, hogy a felperesek a megjelölt adatkezelési célról sem adnak tájékoztatást – miért nem felel meg a felperesek által megjelölt adatkezelési cél tekintetében a célhoz kötöttség követelményének, a (353) bekezdéstől megjelölve, hogy pontosan mely kérdések ütköznek a célhoz kötöttség és a szükségesség alapelvi követelményébe. A felperesek által megjelölt, de pontos jogszabályi hivatkozást nélkülöző Munka Törvénykönyve és a Ptk. rendelkezései nem írják elő a tételesen megjelölt adatok kezelését, így alaptalan, hogy a vitatott adatkezelés a megbízási jogviszony illetőleg a munkaviszony jellegéből fakadó kötelező adatkezelés lenne.

A felperesek alaptalanul hivatkoztak az Alaptörvényben és az EJEE-ben biztosított alapjogaik megsértésére (I. cikk (3) bekezdés: alapvető jog aránytalan korlátozása; VI. cikk: személyes adatok védelme, VII. cikk: vallásszabadság, állam és vallási közösségek működésének különválása, XV. cikk: törvény előtti egyenlőség; XVI. cikkének: nevelés szabad megválasztása, XXIV. cikk: tisztességes ügyintézés, XXVIII. cikk: ártatlanság védelme; EJEE 6. cikk (1) bekezdés: tisztességes tárgyaláshoz való jog, 8. cikk: magán- és családi élet tiszteletben tartása, 9. cikk: lelkiismereti és vallásszabadság, 13. cikk: hatékony jogorvoslathoz való jog). Egrészt e felhívott jogszabályhelyek sérelmére csak általánosságban hivatkoztak, nem megjelölve, hogy az alperes mely konkrét eljárási cselekménye, avagy mely konkrét megállapítása járt a felhívott rendelkezések megsértésével. A keresetlevél felsorolt jogszabályhelyeket követő, az egyes jogsértéseket kifejtő részében a felperesek már csak az Alaptörvény és az EJEE megsértésére hivatkoztak általában, a konkrét rendelkezés megjelölése és az állított jogsértés társítása nélkül. A törvényszék e körben ismételten rögzíti, hogy a közigazgatási határozat felülvizsgálata során nem a teljes felülbírálat elve szerint jár el, kizárólag a konkrét, egzakt módon megjelölt jogsértéseket vizsgálja felül. A keresetlevélben az ártatlanság védelme kapcsán konkretizálták a felperesek a jogsértést abban, hogy az alperes az eljárás lezárultával átadta az iratokat a Nemzeti Nyomozó Iroda részére (keresetlevél 173-177. pont). E hivatkozás, azaz a határozat meghozatalát követően tett cselekmény [Infotv. 70. §] kívül esik a közigazgatási határozat felülvizsgálatának keretein. A felperesek továbbá a tisztességes eljárás, a fegyveregyenlőség elveire vonatkozó sérelem kapcsán nem jelöltek meg egyetlen olyan iratot (bármely szabályzat, hozzájáruló nyilatkozat) sem, amely nincs a birtokukban, és ennek következtében nem tudtak egyértelmű előadást tenni a saját adatkezelésük tekintetében arra, hogy az egyes adatkezelési célok által behatárolt adatkezeléseket pontosan milyen tartalmú tájékoztatáson alapuló hozzájáruláson, vagy mely kötelező adatkezelésre vonatkozó szabály alapján végzik, mely utóbbival kapcsolatban az adatkezelőt szintén tájékoztatási kötelezettség terheli.

A hivatkozott alapjogi sérelmek kapcsán konkrét hivatkozást tartalmaz továbbá a keresetlevél 316. pontja, amely a tisztességes eljárás sérelmét annak kapcsán állítja, hogy az ügy egyetlen panasz alapján indult, amely nem valódi, továbbá az alperes preconcepciós és prejudikált eljárási cselekményeket követett el, felhasználta a sajtót arra, hogy ellenszenvet alakítson ki a közvéleményben a felperesekkel szemben. E vonatkozásban a felperesek jogsértésként arra hivatkoztak, hogy az alperes a helyszíni szemlén négy előre megírt végzéssel jelent meg, a helyszínen meghallgatott személyek státuszát nem vizsgálta, jogaikról nem tájékoztatta őket, amely eljárás összességében sérti a Ket. alapelvi rendelkezéseit.

A törvényszék rögzíti, hogy az eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével. A felpereseknek e tekintetben sem elegendő a ténszerűség helyett pusztán egy feltevést megfogalmazniuk (prekonceptió és prejudikált eljárási cselekmények; a sajtó felhasználása) a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének megállapításához. Kizárólag egy felperesi feltételezésként értékelhető, hogy azért hozta meg az alperes a támadott határozatát, mert a panaszossal „összejátszott”, vagy mert az alperes vezetője elfogult lenne a felperesekkel szemben. A felperesek hivatkozása, mely szerint az alperes az előre be nem jelentett helyszíni szemlén előre megírt végzésekkel jelent meg, önmagában a határozatra (érdemi döntésre) kivetített és igazolt hatás nélkül, súlytalan. Megjegyzi a törvényszék, hogy az előzetes értesítés nélküli helyszíni szemle esetén az egyes közbenső döntések meghozatala (pl. informatikai szakértő kirendelése) másként nem is volna lehetséges, az ilyen típusú végzések szemlét követő meghozatala éppen az előzetes értesítés nélküli szemle lényegi ismérvét (azonnali ellenőrzés lehetősége) hagyná figyelmen kívül. A felperesek kifogásolták azt is, hogy az alperes a helyszínen meghallgatott személyek státuszát nem vizsgálta, jogaikról nem tájékoztatta őket. E tekintetben szintén nem tettek arra vonatkozó előadást, hogy az alperes mely meghallgatott személyek, mely nyilatkozatát vette figyelembe bizonyítékként, ekként e hivatkozás a bizonyítékok alperestől eltérő értékeléséhez nem vezethetett. A panasz kapcsán a törvényszék hangsúlyozza, hogy az eljárás hivatalból indul, a panasz alapján a hatóság legfeljebb csak észlel valamilyen jogsértést, amely alapján indokoltnak tartja a eljárás megindítását. A panaszbeadvány azonban semmilyen módon nem határozza meg az eljárás kereteit, nem szab határt a hatóság vizsgálati körének, mint ahogyan a hatóságnak a panaszban foglaltak alaposságáról, vagy alaptalanságáról sem kell döntenie. Ennél fogva a bíróság mellőzte a tanúkenti kihallgatását azon felperesi kérdéssel kapcsolatban, hogy az alperes miképpen konzultált a szcientológiát ismerő panaszossal, milyen iratokat és kinek adott át.

Megalapozatlan a 2012. január 1. napját megelőzően felvett adatok vizsgálatára vonatkozó kifogás [Infotv. 73. § (2) bekezdés]. Közömbös, hogy az adatok gyűjtése, rögzítése mikor – így 2012. január 1. előtt történt-e, melyre vonatkozó konkrét állítással a felperesek szintén nem éltek – mert a perbeli jogsértés kétség kívül az adatok 2012. január 1. napját követő kezelésével valósult meg. Ezt egyébként a határozat (765) bekezdése is tartalmazza. Az alperes az elhunyt személyekhez köthető foldereket nem vizsgálta, ezt a határozat (755) bekezdése kifejezetten rögzíti.

A felperesek megalapozatlanul állították, hogy az alperes az eljárását „vegyítette volna” egyes ombudsmani eljárásokkal. Az alperes egyetlen megállapítását sem alapította korábbi döntéseire/állásfoglalásaira, ilyen, nem hatósági eljárásokkal való „egyesítés” kötelezettségére, és ebből kifolyólag a védekezéshez való joguk sérelmére a felperesek alaptalanul hivatkoztak.

A felperesek állították a személyes adatok fogalmának túlzottan kiterjesztő alperesi értékelését. A törvényszék megállapította, hogy iratellenes az a felperesi állítás, mely szerint harmadik személyek személyes adatait nem kezelik. A határozat 5.2.4. pontja szerinti Életút kérdőívekben nem csak a teljes név (vezeték és keresztnév), hanem e személy és a kérdőívet kitöltő közötti kapcsolat (pl. feleség, édesanya neve, vallása, foglalkozása; név és dátum szerinti szexuális kapcsolat) is feltüntetésre kerül. E harmadik személyeket az alperesnek nem kell azonosítani, mint ahogyan az sem feltétel, hogy a felperesek e személyekről az egyes dokumentumokban következtetést vonjanak le. A feltétel pusztán az, hogy az adatkezeléssel érintett harmadik személy közvetlen vagy közvetett módon azonosítható legyen [Infotv. 3. § 1., 2. pont], amelynek megvalósulása egy teljes név és a rokoni fokozat révén nem vitatható, az harmadik személyek adatának kezelését jelenti. Az általános adatkezelési gyakorlat vizsgálata során az érintettek pontos számának meghatározását az alperesnek nem kellett elvégeznie. Az, hogy pontosan hány esetben valósult meg a harmadik személyek adatainak jogellenes kezelése, nem volt megállapítható, ezt az alperes a bíróság meghatározásánál rögzítette is. Ebből következően e meg nem állapítható nagyságrendnek a bíróság tekintetében nem volt bíróságösszeget befolyásoló szerepe. Az pedig a vizsgált kérdőívek alapján kizárható, hogy egyedi, az adatkezelést nem, vagy csak adminisztratív tévedésből érintő elszigetelt esetekről van szó.

A felpereseknek a tényállás feltárásának és a valós tényállás megállapításának megsértésére vonatkozó érveire hivatkozással a törvényszék rögzíti, hogy a hatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valóságghú tényállásra alapozza. A közigazgatási hatóság hivatalból állapítja meg a tényállást, határozza meg a bizonyítás módját és terjedelmét, ennek során nincs kötve az ügyfelek bizonyítási indítványaihoz. A hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli, és az ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást. Amennyiben a hatóság által rögzített tényállás okszerű, az észszerűség és a logika követelményeinek megfelel és a bizonyítékok értékelésének a felperesek a konkrét bizonyíték megjelölésével és az abból levont jogi következtetéssel nem adnak egy másik értelmezést alátámasztó okszerűbb magyarázatot, a határozat hatályon kívül helyezésének nincs helye.

Iratellenesen állították a felperesek, hogy az alperes csak a „régí”, nem hivatalos fordításon alapuló Életút kérdőíveket vizsgálta. A felperesek e tekintetben is csak állításokat tettek, de azt, hogy az általuk jó Életút kérdőívnek tekintett – közelebből meg nem jelölt – kérdőív miben tér el az alperes által vizsgáltaktól, és ez az eltérések okán mennyiben eredményezi az alperesi megállapítások cáfolatát, nem jelölték meg. Ezzel szemben a határozat (330) bekezdése rögzíti, hogy a hatóság megállapításai valamennyi típusú és verziószámú Életút kérdőívre vonatkoznak, részletesen kifejtve, hogy melyik kérdőívet mutatták be a felperesek 2017. június 30-án, ehhez képest milyen (130 kérdésből álló) kérdőívet talált az alperes a lefoglaláskor. Rögzíti továbbá, hogy a felperesek által 2017. június 30-án bemutatott, és a nyilatkozatok szerint használt 122 kérdést tartalmazó (2016. évi verziószámú) kérdőívekkel szemben a lefoglaláskor 2017. évi keltezésű, 2005-ös verziószámú és a korábbi 130 kérdésből álló „Életút kérdőívek” is megtalálhatók voltak, továbbá, hogy figyelembe vette a felperesek nyilatkozatát a magyar nyelvű, nem hivatalos fordításról is, és ezeket értékelve a megállapításokat valamennyi fellelt Életút kérdőívre tette meg. Ehhez képest a felperesek a fentiek szerint csak állításokat fogalmaztak meg, érdemben nem cáfolták, hogy az általuk „jó” kérdőívre vonatkozóan az alperes megállapításai miért nem helytállóak.

A felperesek az elektronikus megfigyelőrendszerrel kapcsolatos megállapításokat a keresetlevelükben (382. d) pont) azon az alapon vitatták, hogy az teljes mértékben jogszerűen, piktogramokkal és szabályzat alapján történik, érdekmérlegeléses jogalap alapján. Nem támadták a kamerák látószögére vonatkozó alperesi megállapításokat. Az a felek között nem volt vitatott, hogy e megfigyelőrendszer tekintetében a II. rendű felperes minősül adatkezelőnek, ezt az alperes a felperesek előadásával egyezően állapította meg. Ezen túl a felperesek kizárólag azt állították, hogy a határozat (732) bekezdése szerint megfogalmazottakat a hatóság senkitől sem várja el, saját szabályzatában sincs ilyen. A törvényszék hangsúlyozza, hogy a felperesek maguk hivatkoztak az érdekmérlegeléses jogalapra, amely feltételezi, hogy ezen érdekmérlegelést előre, az adatkezelés megkezdése előtt igazolhatóan elvégezte az adatkezelő. Ennek módja, hogy e mérlegelés elvégését és annak eredményét rögzíti (pl. a Szabályzatban) annak alátámasztásaként, hogy a megfigyelőrendszer alkalmazását a jogsértések észlelése, az elkövető tettenérése, a jogsértő cselekmények megelőzése indokolja, alkalmazása elengedhetetlenül szükséges mértékű, és az információs önrendelkezési jog aránytalan korlátozásával nem jár.

A felperesek az egyéb súlyos ténybeli tévedések között állították, hogy nincs címlista a CF dossziékról. A törvényszék megállapította, hogy ilyen megállapítás az alperesi határozatban nem is szerepel. A határozat (77) bekezdése ugyanis nem azt tartalmazza, hogy címlista van a CF dossziékról, hanem, hogy a címlista az ún. Adresso rendszer, amely tartalmazza a neveket, címeket, tagsági adatokat, adományokat, megrendeléseket és tanfolyamokat.

A felpereseknek az irattározás helyére (Központi Szervezet székhelyén történik a CF, PC dossziék irattározása, a munkatársi dossziékat is a II. rendű felperes irattározza) vonatkozó állításainak az adatkezelői minőségénél kifejtettek értelmében nincs jogi relevanciája.

A felperesek az Életút kérdőívhez hasonlóan kifogásolták, hogy az alperes az „OCA” tájékoztatás kapcsán nem az eljárás során használt nyilatkozatot értékelte, nem a hatályos Adatvédelmi Szabályzatot vizsgálta, továbbá a www.tesztkozpont.net nem az I. rendű felperes „nyilatkozata”, a könyvvásárlás weboldalai valótlanok. Az ezeken alapuló alperesi megállapításokkal összefüggésben azonban nem tettek előadást arra vonatkozóan, hogy az általuk alkalmazottnak állított dokumentumok pontosan melyek, azok mennyiben térnek el a vizsgált iratoktól, és ezen eltérések, valamint a weboldalak valótlanosságára tett állítások hogyan cáfolják az alperesi megállapításokat. A www.tesztkozpont.net oldalra vonatkozóan nincs olyan alperesi megállapítás, mely szerint ez az I. rendű felperes nyilatkozata lenne, a határozat azt rögzíti, hogy a felperesek a <http://www.oa.szcientologia.org.hu> és a www.tesztkozpont.net honlapokon keresztül nem szerezhettek a Grt. 6. § (1)-(2) bekezdésének vagy az Infotv. 3. § 7. pontjának megfelelő hozzájárulást a marketing célú adatkezeléshez. Az a keresetmódosításban tett állítás (2.2. b) pont) pedig, hogy a könyvárusításhoz szükséges „kötelező” adatkezelés a Számviteli törvény mely előírásán alapul, nem jelölték meg. A keresetkiegészítés 2.2. b) pontjában megjelölt számlák hátoldalán rögzített nyilatkozatot az alperes a hozzájárulás önkéntességének feltételeként elfogadta, azonban mivel a hozzájárulás további fogalmi elemeiről az érintettek tájékoztatást nem kaptak (sem internetes hivatkozás útján, sem egyéb módon) a marketing célú adatkezeléshez való hozzájárulás nem felel meg a Grt. 6. § (1)-(2) bekezdésében, illetve az Infotv. 3. § 7. pontjában foglaltaknak. A vallási könyvek árusítása természetesen összefügg a vallás terjesztésével, de a számlával történő árusítás esetén a marketing, mint önálló adatkezelési cél nem kérdőjelezhető meg. Az IAS tagsággal kapcsolatos adatkezelés (határozat 285-310 bekezdései) tekintetében az alperes az Infotv. 3. § 7. pontjának, az 5. § (1) bekezdés a) pontjának, a 20. § (2) bekezdésének és az Infotv. 7. §-ának (adatbiztonság) sérelmét állapította meg, valamint azt, hogy az adattovábbítás Infotv. 8. §-ában foglalt feltételei nem teljesültek. A határozat (297) bekezdése rögzíti a felperesek adatkezelői minőségét alátámasztó tényeket. E megállapításokra vonatkozó kereseti állítás pusztán az, hogy a II. rendű felperes csak összegyűjti az adatokat, az I. rendű felperesnek ebben nincs szerepe, az nem minősül adatkezelésnek és adattovábbításnak. A bíróság ismételten hangsúlyozza, hogy csak szűk körben végezhet hivatalbóli felülvizsgálatot (semmisség), amennyiben a felperesek nem jelölik meg a határozati megállapítást cáfoló (és nem csak állító) érveket, az annak alapjául szolgáló jogszabálysértésre hivatkozással, az a hatósági döntés eredményes vitatásához nem vezethet.

A felperesek alaptalanul hívták fel a GDPR rendelkezéseinek megsértését, mert a perbeli határozat kapcsán az alperes nem a GDPR rendelkezései alapján járt el. Ennek okán alaptalanul hivatkoztak a GDPR által biztosított „türelmi időre” is.

A kiszabott bírság tekintetében a kereseti érvelés a következő volt: a bírság mértéke eltúlzott, az alperes nem értékelte az adatkezelő gazdasági súlyát, azaz, hogy nem piacorientált adatkezelőről van szó, hanem non-profit vallási szervezetről. A bírság nem áll arányban a törvényben meghatározott speciális és generálpreventív célokkal, különösen arra tekintettel, hogy az ügyben panasz sem volt felperesek adatkezelésére, „a feltárt tényállás és elemzett adatkezelés a hatóság által önként megállapított kérdés”. A bírság nincs arányban az alperes által más adatkezelőkre, adatfeldolgozókra kiszabott bírságokkal sem, a hatóság diszkriminatív módon „példastatuálási” jelleggel emelte ki a felpereseket más vallási szervezetek közül. A hatóság már az eljárás közben „példaértékűként” hivatkozott az ügyre. Nem szabhat ki továbbá olyan bírságot a hatóság a Ket. alapvető rendelkezései szerint, amellyel a felperesek „gazdasági érdekeit” veszélyezteti, működését ellehetetleníti, az alperes jogellenesen a 2015-ös „számokat” vette figyelembe. Jogellenes a generálpreventív és példastatuáló bírság az eset körülményeinek mérlegelése nélkül.

A bírság kiszabása tekintetében a törvényszék megállapította, hogy a határozat e részében mérlegelési jogkörben hozott határozatnak minősül, amely megfelel a Pp. 339/B. §-ában foglaltaknak, azaz a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik. A törvényszék megállapította, hogy a felperesek által

hivatkozott más ügyekben kiszabott bírságoknak a tényállás azonosságának hiányában, és az egyedi jogsértésre tekintettel nem volt jelentősége, figyelemmel a Pp. 4. § (1) bekezdésében foglaltakra is. A felperesek állításával szemben az alperes a felperesek méretét, gazdasági súlyát a 2015. és 2016. évi adatok alapján értékelte, amely a bírság kiszabásakor relevanciával bír, akkor is, ha a felperesek non-profit szervezetként működnek, ugyanis a jogsértésért kiszabott bírságnak – a speciális prevenció céljára is figyelemmel – „érzékelhetőnek” kell lennie. A felperesek által előadottak és a csatolt iratok nem támasztják alá, hogy a kiszabott bírság a megállapított jogsértésekhez viszonyítva eltúlzott, „példastatuáló” és olyan mértékű lenne, amely a felperesek működését veszélyeztetné, ellehetetlenítené, továbbá büntetőjogi jelleget öltene. A panaszok számának a jogsértés súlyossága körében nincs jelentősége, mert a perbeli jogsértés bekövetkezése és az ezt követő esetleges panaszosi igényérvényesítés elkülönül. A felperesek a 30 napos perindítási határidőn belül nem támadták a határozat IV.5.2.1.-IV.5.2.3. pontjaiban részletezett jogsértésekkel érintettek becsléssel megállapított számát (150 fő), amelyet az alperes a bírságösszeg meghatározásánál rögzített. Erre első alkalommal a per érdemében tartott tárgyalást követő előkészítő iratban hivatkoztak, ezért ezt a bíróság a Pp. 335/A. §-a alapján nem vizsgálta. Megjegyzi a törvényszék, hogy a felperesek hivatkozott előkészítő iratában és a második érdemi tárgyaláson tett állításával szemben a becslés nem az érintett harmadik személyek, hanem az Életút kérdőívet kitöltők számára vonatkozott, az érvelés ennek okán sem foghatott helyt. Összességében a törvényszék megállapította, hogy az alperes a számára az Infotv. 61. § (4) bekezdésében rögzített szempontokat a bírság kiszabása során okszerűen értékelte, a felperesek olyan, a konkrét jogsértéshez köthető szempontot nem tudtak megjelölni, amelyet az alperesi határozat nem értékelt, illetve amely ezen értékelés okszerűtlenségét alátámasztaná.

A bíróság a fent kifejtett indokok alapján az alperesi határozat jogszabálysértő voltát a felperesek által megjelölt körben az ügy érdemére kihatóan nem állapította meg. A Ket. felhívott alapelvi rendelkezései tekintetében a törvényszék utal arra, hogy az alapelvek megsértésére önmagában a határozat jogszabálysértő volta csak nyilvánvaló esetben alapítható, melyet egyértelműen igazolni kell, erre azonban a per során nem került sor, különös figyelemmel arra, hogy a perben vitatott jogkérdések tételes jogi rendelkezések alapján eldönthetőek voltak. Mindezek okán a törvényszék az I. rendű és a II. rendű felperes alaptalan keresetét a Pp. 339. §-a alapján elutasította.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illetéket – a felpereseket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján megillető teljes személyes illetékmentesség folytán – az állam viseli.

A bíróság a pervesztes felpereseket kötelezte az ügyvéd által képviselt alperes perköltségének viselésére, figyelemmel a Pp. 78. § (1) és 79. § (1) bekezdésére. A bíróság a perköltség összegét a pertárgyértékre tekintettel a felperesek tekintetében fejenként egyenlő összegben – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján – állapította meg, figyelemmel az ügy bonyolultságára, az alperes által előterjesztett érdemi nyilatkozat és előkészítő irat elkészítésének időigényességére és színvonalára, és a perben tartott tárgyalások számára, melyeken az alperesi képviselő megjelent és azokon részletes nyilatkozatokat tett.

Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2019. évi március hó 22. napján

dr. Varga Eszter s.k.
bíró